

ΑΙ ΠΕΝΤΕ ΔΡΑΧΜΑΙ

Ἡ Φροσύνη ἀκουμβῶσα εἰς ἓν δένδρον ἐσκέπτετο. Κάποτε ἔφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὸ θυλάκιόν της, καὶ τὴν καταλάμβανε συγκίνησις, ὡς ἂν οἱ δάκτυ-

λοὶ της συνήντων ἓν τεμάχιον χαρτίου, διπλωμένου ὡς ἐπιστολή.

Ἦτο ἡ ἐπιστολή τῆς πτωχῆς μητρὸς της ἀπὸ τὸ

χωριό' την είχε φέρει πρό όλίγου ο γραμματοκομιστής, και όταν την ήνοιξε, όταν την ανέγνωσε, όταν είδε τί περιεχεν, έγινε κατακόκκινη, και οι οφθαλμοί της έβούρκιασαν.

Ός να έφοβετο δέ μήπως ο θεός της, ή θεία της ή τά έξαδέλφιά της έννοήσων τί της έγραφεν ή απλόική της μήτηρ, ως να έντρέπετο μήπως ανάγνώσουν εις τό πρόσωπόν της τί είχε μέσα ή επιστολή, κατέβη εις τόν κήπον, και εκεί μόνη, έσκέπετο τί είχε κάμει και τί έπρεπε να κάμει.

Άκουμβώσα εις τό δένδρον, και παρατηρούσα μακρην εκεί κάτω εις τόν όρίζοντα έσυλλογιζετο με λύπην ότι ήτο κακή κόρη.

— Είμαι κακή, κακή! έψιθύριζε, και ή χείρ της έσφιγγε μετά περισσοτέρας συγκινήσεως εις τό θυλάκιόν της την επιστολήν της μητρός της.

*

Η Φροσύνη ήτο από κομμόπολιν τια της Ευρυτανίας, ο πατήρ αυτής Φίλιππος είχε εις τό πλάγι της οικίας των έν μαγαζείον, τό όποιον ήτο συγχρόνως παντοπωλείον, έμπορικόν, καπηλείον και φαρμακείον. Ο Φίλιππος δύο φορές τόν χρόνον επήγαιεν εις τό Καρπενήσιον και έφώνιζε. Την τελευταίαν φοράν, παραλαβών μαζί του όσα χρήματα είχαν, υπήγε και πάλιν ν' αγοράση πράγμα δια τό κατάστημά του· άλλ' ενώ διήρχετο από έν στενόν μονοπάτι, έξαφνα επήδησαν από τά χαμύκλαδα και ενετρανίσθησαν έμπρός του πέντε άνθρωποι, με λερή φουστάνελλα και άγρια πρόσωπα. Ήσαν λησταί! Του άφήρησαν όλα του τά χρήματα, του άφήρησαν και τόν ίππον του. Και ως να μη έφθαναν αυτά, τόν επλήγωσαν εις πολλά μέρη του σώματός του και τόν έφριψαν μέσα εις ένα λάκκον. Οι κακούργοι!

Την επάυριον πραγματευταί διερχόμενοι απ' εκεί ήκουσαν βογκητά· επλησίασαν και εύρον άναίσθητον και βουτηγμένον εις τό αίμά του ένα άνθρωπον· εις έξ αυτοών τόν έν γνώρισεν ότι ήτο ο Φίλιππος· κατεσκεύασαν έν του προχείρου έν φορείον με κλαδιά και τόν μετέφερον εις μίαν στάνην, όπου τόν επεριποιήθησαν και τόν έφερον όλίγον εις τόν έαυτόν του· έπειτα εις από τούς ποιμένες επήγγεν εις τό πλησίον χωρίον και έφερον έν άλογο, διά τί τών πραγματευτάδων ήσαν όλα φάρτωμένα, και αφού τόν έδεσαν επάνω καλά τόν επήγγαν εις την κομμόπολιν του, εις την οικίαν του.

Ω! με ποιάς γοργάς κραυγάς και με ποίους θρήνους έγέμισεν ή οικία του! Η δυστυχής γυναίκα του, ή δυστυχής Φροσύνη! Ταίς ήρχετο τρέλλα όταν έδλεπον τάς πληγάς του ανοικτάς, ανοικτάς ως στόματα· όταν δέ ο Φίλιππος ψυχορραγών έστρεφε και τάς έδλεπε με τόν στυσιμένον του εφθαλμόν λυπητερά, πολύ λυπητερά, ως να τάς απέχαιρέτιζε, έμάδουν τάς τριχάς της κεφαλής των. Άχ! έτελείωσεν! αι προσ-

πάθειαι τών ιατρών, οι λυγμοί της αγάπης των, τά δακρυσιμένα φιλήματά των δέν κατώρθωσαν να σταματήσωσι, να κρατήσωσι την ψυχην μέσα εις τό κατατρυπημένον από τάς πληγάς εκείνο σώμα, και ο ταλαιπωρος Φίλιππος μετά μίαν ήμέραν εξεψύχησε!

*

Και άφήκε χήραν την γυναίκα του και ορφανήν την Φροσύνην!

Ο νεκρός ως να επήρε μαζί του όλην την ευτυχίαν, αφήκε την δυστυχίαν και την κακομοιριά εις την οικίαν του από την ήμέραν όπου τόν έθαψαν εις τό νεκροταφείον. Οι λησταί του είχαν κλέψει όλην του την περιουσίαν· και οι δανεισταί του μετά τόν θάνατόν του έκαμαν κατάσχεσιν εις τά όλίγα πράγματα του μαγαζείου του.

Τάς δυστυχείς εγκαταλελειμμένας κανείς δέν τάς έσκέπετο. Κανείς δέν έσυλλογιζετο πώς θα ζήσουν τώρα ή δυστυχής χήρα και ή ορφανή.

Άλλ' ή μήτηρ της Φροσύνης δέν κατεβλήθη από την λύπην· ήτο γενναία γυνή.

— Θα δουλέψω, ειπε.

Και έδούλευε ως ή πτωχοτέρα χωριάτισσα, και εις τά χωράφια, και εις την οικίαν της· ή κομμόπολις όμως ήτο μικρά και πότε εύρισκεν έργασιν, πότε δέν εύρισκε· δια τούτο συνέβαινε πολλάκις να μη έχουν ένδύματα, να μη έχουν φώς τό βράδυ, να μη έχουν ούτε ψωμί και να κοιμώνται νηστικά!

*

Η Φροσύνη ήτο δέκα έτών τότε και μόλις επήγε ν' αναγνώσκη.

Ο θεός της, ο αδελφός του πατρός της, ο όποιος ήτο πρό πολλών έτών άποκαταστημένος εις τάς Αθήνας, πληροφορηθείς την δυστυχίαν της οικογενείας του αδελφού του και βλέπων, ότι ή κακόμοιρη ή χήρα ούτε να θρέψη, ούτε ν' ανατρέψη καλά ήδύνατο την κόρην της, απεφάσισε να κάμει μίαν καλωσύνην: να φέρη την Φροσύνην εις τάς Αθήνας, να την έχη εις την οικίαν του, να την στείλλη εις τό Άρσάκειον, να μάθη γράμματα. Να μορφωθή, να γείνη διδασκάλισσα κατόπιν, να φροντίση και δια τό ίδιον της μέλλον και δια τά γηρατέια της μητρός της.

Η μήτηρ της Φροσύνης κατ' αρχάς απέκρουσε με θυμόν την πρότασιν εκείνην του άνδραδέλφου της.

— Να τούς στείλω την Φροσύνην μου, την κόρη μου, τά μάτια μου, και έγώ να μείνω δώ όλομόναχη σάν κούτσουρο! Έλεγε· και τί άλλο έχω έγώ 'ς τόν κόσμον από την Φροσύνην, και θέλουν να μου την πάρουν!

Άλλά ο άνδραδέλφος της τη έγραψε μίαν μακράν επιστολήν και της έλεγε ότι αν την αγαπή την Φροσύνην πρέπει να την στείλη εις τάς Αθήνας,

διότι αν μείνη εκεί μαζί της θα γείνη χωριατοπούλα, θα πηγαίνη ξεπόλυτη εις τά χωράφια να ξενοδουλεύη, και δέν θα ειμπορέση έτα πτωχή που είνε ποτέ ν' αποκατασταθή όπως πρέπει. Εις τάς Αθήνας να έλθη, να μάθη γράμματα, τρόπους, να γείνη νέα όπως πρέπει, και να γηροκομήση και την γρηά την μητέρα της. « Αν την αγαπάς αληθινά την Φροσύνην σου », της έγραψε, « πρέπει να την αφήσης να έλθη δια τό καλό της, δια την ευτυχίαν της. »

Και ή δυστυχής μήτηρ την αφήκε και άνεχώρησεν· έλυπείτο πολύ· νύχτα και ήμέραν εκλαιε· άλλ' όταν έσυλλογιζετο ότι ή Φροσύνη θα γείνη τέτοια που έλεγε μέσα τό γράμμα, κατέπνε τα δάκρυά της. Ο νοϋς της ήτο πάντα εις τάς Αθήνας. Όταν έβαζε τόν παπα και της έγραψε γράμμα και τό έστελλε δίχως φάκελλον, μόνον διπλωμένον και βουλωμένον με άγιοκέρι και καμμία φορά με προζύμι, ένόμιζεν ότι επαιρνε όλην της την αγάπη από την καρδιά της την εκλειε μέσα εις εκείνο τό γράμμα και την έστειλεν εις την κόρη της. Και όμως ήταν γεμάτη αγάπη πάι ή καρδιά της. Τόσον άτέλειωτη ήταν ή αγάπη της!

*

Η Φροσύνη έχει τρία έτη εις τάς Αθήνας. Πώς ήλλαξε! Επέρασε εκείνη ή μαυρίλα την όποιαν είχε τό πρόσωπόν της που ήταν καμμένο από τόν ήλιον όταν ήλθεν από τό χωριό, προσχώρησε πολύ εις τά μαθήματα· έμαθε να ήμιλη καλά, και κατώρθωσε να ξεσυνειθίση την χωριάτικην της πρόφοράν· έντος της οικογενείας του θείου της έδιδάχθη ευγενή συμπεριφοράν. Όπως δέ ήτο καλά και καθαρά ένδεδυμένη, δέν έφαινετο διόλου ως πτωχοκόρη και χωρική. Άλλά και αυτή από υπερφάνειάν της ποτέ δέν κατεδέχθη να ειπή εις τάς συμμαθήτριάς της πόθεν είνε, και ότι είνε πτωχή.

Δια τούτο όταν μια άρκτη πλουσία συμμαθήτριά της τη ειπε μίαν ήμέραν:

— Φροσύνη, έρχεσαι ν' αλλάξωμε δωρα δι' ένθύμησιν; Να σου πάρω ένα λεύκωμα δι' άνθη, πέντε δραχμών, και να μου πάρης μίαν εργοθήκην πέντε δραχμών και σύ' έρχεσαι;

Η Φροσύνη έδέχθη. Δέν έτόλμησε να ειπή:

— Έγώ δέν έχω λεπτά, είμαι πτωχή, με προστατεύει ο θεός μου, και δέν τολμώ να του ζητήσω πέντε δραχμάς δι' έν άνωφελές πράγμα.

Και υπεσχέθη ότι μετά μίαν εβδομάδα, μετά δέκα ήμέρας τό πολύ θα προσφέρη την εργοθήκην εις την φίλην της. Υπεσχέθη! άλλα πώς θα την προσφέρη; Που θα τάς εύρη τάς πέντε δραχμάς; Από τόν θεόν της βέβαια έχι· οπτε αυτή τολμά να του τάς ζητήση, οπτε εκείνος θα της τάς δώση άμα μάθη διατί

τάς θέλει. Λοιπόν να έντροπιασθή εις την φίλην της; να τό μάθουν και τάλλα τά κορίτσια ότι δέν έχει, ότι είνε πτωχή;

— Όχι! λέγει με τόν νοϋν της, πρέπει να εύρω! πρέπει, πρέπει, πρέπει!

Άλλά από που;

Έξαφνα της έρχεται μία ιδέα.

— Α! ειπε, ως να έλαφρώθη από μέγα βάρος, ή μητέρα θα μου τάς στείλη· θα της γράψω ένα γραμματάκι· ή μητέρα, τό ξέρω, με αγαπά πολύ, και θα οικονομήση από κάπου.

Και της έγραψε μίαν επιστολήν. Της έλεγε, τό γρηγορώτερον να της στείλη πέντε δραχμάς, διότι τάς χρειάζεται δια τό σχολείον της.

Η μήτηρ της τη έστειλεν απάντησιν. Και ή απάντησις αυτή την συνεχίησε τόσον πολύ την Φροσύνην, και μένει τώρα άκουμβημένη εις τό δένδρον του κήπου. Διατί;

*

Τι έλεγεν άρα γε εκείνο τό γράμμα;

Νά, ή Φροσύνη, θέτει πάλιν την χειρά της εις τό θυλάκιόν της τό εξαγει και τό αναγινώσκει άλλην μίαν φοράν:

« Φροσύνη μου,

» Σε φιλώ 'ς τά δύο γλυκά σου ματάκια, και σ' έρωτώ για την υγείαν σου· έγώ, τό ξέρεις παιά, Φροσύνη μου, νύχτα μέρα σένα έχω 'ς τό νοϋν μου· για κείνο που μου έγραψες τό οικονόμησα, ψυχή μου· μέσα 'ς τό γράμμα θα τό άρής τό πέντε και εξήντα· νάξερεις πόσο χάρηκα που μου βρέθηκε κι αυτό! γιατί τό ξέρεις, αγάπη μου, τί στενοχωρίας περνώ· μου βρέθηκε γιατί τό μάζευα πεντάρα πεντάρα εξήντες τώρα, και τό φύλαγα για να πάρω ένα ζευγάρι παπούτσια την Λαμπρή που μες έρχεται· με καλύτερα σε σένα πουλάκι μου, να πάγη παρά σε μένανε· κάλλιο γώ ναχώ λυωμένα παπούτσια και σένα να μη σου λείπη τίποτα. Γράψε μου πειδ συχνά γιατί σάν άργής να μου γράψης κάθουμαι και κλαίω.

» Προσκυνήματα και από την Ρηνιώ της Σταύραινας· της λέγω και παίρνει τη δουλειά της κ' έρχεται στο σπίτι μας, και δουλεύομε πλάγι πλάγι για ναχώ κάποιον να μιλώ για σένα.

— Ω! είμαι κακή, κακή, άπονη! ειπεν ή Φροσύνη διπλώσασα την επιστολήν και θέσασα αυτήν εις τό θυλάκιόν της. Η καϊμένη μου ή μητέρα επροτιμήσε να την 'βρη με λυωμένα παπούτσια τό Πάσχα και να μου στείλη ό,τι είχε, όλην της την περιουσία! Διατί; Τι θα τά κάμω έγώ αυτά τά λεπτά; θα τά πετάξω 'ς τά χαμένα δια μιá ψωροπερηφάνεια· ή καϊμένη μου ή μανούλα!... κίττα κεί θυσία! Άχ! να την είχα εδώ πώς θα την άγκάλιαζα, πώς θα την φιλούσα!

Και εξέγγαγε την επιστολήν, και την προσεκδύλησεν εις τὰ χεῖλη της και τὴν ἐξέλιψε θερμῶς.

— «Ὁχι! ἔχι» δὲν θὰ τὰ κρατήσω αὐτὰ τὰ λεπτά· θὰ τὸ πῶ τῆς φίλης μου: εἶμαι πτωχή· δὲν εἶν' ἐντροπή νάνε κανεῖς πτωχός· δὲν ἔχω γὰ τῆς χαρίζω τίποτε, και δὲν θέλω τὸ δῶρό της. Δὲν θέλω τέτοια ἐνθὺμησαι, πού νὰ μοῦ ἐνθυμῆται τὴν ἀπὸνιά μου.

Μετά τινος στιγμῆς:

— Ἐκείνη πρέπει νὰ μοῦ στέλλῃ λεπτά ἢ ἐγώ, εἶπε.

Καί ὡς νὰ τῆς ἦλθεν ἕξαφνα μία ἰδέα ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

— Ἀχ! ἂν ἔμπορῶσα! εἶπε.

Και ἀνέβη ὀρηκτικῶς εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς νὰ μὴ ἐφοβεῖτο πλέον νὰ τὴν ἴδουν, ὡς νὰ μὴ ἐντρέπετο πλέον ν' ἀναγνώσουν ἐπὶ τῆς μορφῆς της τί εἶχε μέσα εἰς τὸν νοῦν της.

Πρό τινων ἡμερῶν ἡ Φροσὺνη εἶχεν ἀκούσει εἰς τὸ Ἀρσακίον, ὅτι μία συμμαθήτριά της, ἡ ὁποία ἀποουσίαζε τέσσαρας μῆνας, διὰ τὴν ἀσθενῆς, ἐξήτει μὲ πληρωμὴν τὰ γραπτὰ τῆς τάξεώς των, διὰ νὰ μελετήσῃ και μὴ μείνῃ εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν. Ἦτο ἀδύνατος, ἔλεγεν, ἀκόμη, και δὲν τῆς ἐπέτρεπεν ὁ ἰατρός νὰ ἐργασθῆ τὸσον πολὺ. Διὰ τοῦτο εἶδε πέντε δραχμὰς ἂν μία πτωχή και ἐπιμελής συμμαθήτριά της, τῆς παρεχώρει τὰ τετράδιά της.

Ὅταν ἡ Φροσὺνη τῆς εἶπεν ὅτι αὐτὴ τῆ παραχωρεῖ τὰ τετράδιά της, ἡ ἄλλη κάρη ἔμεινεν ἐκπληκτος. Κατ' ἀρχῆς δὲν τὸ ἐπίστευσεν. Ἦ Φροσὺνη, καλέ, ἡ Φροσὺνη νὰ πουλήσῃ τὰ τετράδιά της;

Καί, ἡ Φροσὺνη τὰ ἐπώλησε τὰ τετράδιά της, δι' ἕνα σκοπὸν τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχε, δι' ἕνα πολὺ μυστικὸν σκοπὸν: τὰ ἐπώλησε, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρας τὸ ἑσπέρας νὰ τῆς τὰ δίδῃ εἰς τὴν οἰκίαν της διὰ νὰ τ' ἀντιγράψῃ ἄλλην μίαν φορὰν.

Καί ἤρχισε μὲ θάρρος και μ' ἐπιμονὴν τὴν ἀντιγραφήν· ἠγρύπνει μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἀντιγρά-

Η ΦΩΛΕΑ ΤΟΥ ΑΙΤΟΥ

Εἰς ἕνα τόπον πολὺ μακρὸν, εἰς τὸ μέσον ἀνοικτῆς πεδιάδος, ὅπου ἦσαν πολλὰ χωράφια, ἦτο ἕν δένδρον περισσύτερον ἀπὸ ἑκατὸν χρόνιον, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς ὁ πατὴρ ὄλων τῶν ἄλλων δένδρων.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου δένδρου, εἶχε κτίσει τὴν φωλεάν του ἕνας θηλυκὸς αἰτός, και ἐκεῖ ἐπάνω ἀνέτρεφε κάθε χρόνον τὰ μικρά του, πετῶν διὰ νὰ εὕρῃ τροφήν δι' αὐτὰ ἕως εἰς τὸν ὠκεανόν, ὁ ὁποῖος ἦτο τρία μίλια μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ. Εἰς ὄλην τὴν χώραν τριγύρω τὸ δένδρον τὸ ὠνόμαζον ὄλοι «τὸ γέρικο δένδρον τοῦ αἰτοῦ».

φουσα μὲ κόπον τὰ γραπτὰ ἑπτὰ ὀλοκλήρων μνηῶν, ἐνῶ συγχρόνως ἐμελέτα τὰ μαθηματὰ της, κ' ἔγραφε τὰ γραπτὰ ἐκάστης ἡμέρας. Ὅταν ἐκουράζετο, δταν ἀπέκλιμαν και τὰ δάκτυλά της και ὁ νοῦς της, ἐψυθούριζε:

— Μητέρα!

Και ἐξεκουράζετο, και ἐλάμβανε δυνάμεις.

Ἡ συμμαθήτριά της μετά τινος ἡμέρας, τῆ εἶδωκε τὰς πέντε δραχμὰς.

Και δταν ἡ Φροσὺνη ἔστειλεν ἀπάντησιν εἰς τὸ γράμμα τῆς μητρός της, εἰς τὸ χωριό, τὸ γράμμα ἀντι ἐνός «εὐχαριστῶ» διὰ τὰς πέντε δραχμὰς, τὰς ὁποίας τῆ εἶχε στείλει, περιεῖχε και κῆτι ἄλλο: πέντε κ' ἐξήντα, ἀλλὰ ὄχι ἕν, δύο πέντε κ' ἐξήντα. Περιεῖχε ὄχι μόνον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡ πτωχὴ της μητέρα εἶχε μαζέψει πεντάρια πεντάρια, ἀλλὰ και ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αὐτὴ ἐκέρδιζε λέξιν πρὸς λέξιν δέκα πέντε ὀλοκλήρους νύκτας γράφουσα. Τὸ ἕν ἐδείκνυε τὴν ἀφοσίωσιν τῆς μητρός, τὸ ἄλλο τὴν ἀφοσίωσιν τῆς κόρης, και αἱ δύο ἀφοσιώσεις συνητηθήσαν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν επιστολήν.

Τῆς τὰ ἔστειλε και τὰ δύο ἔλεγεν ἡ Φροσὺνη μέσα εἰς τὸ γράμμα της: «Διὰ νὰ πάρῃ ὠραιότερα παπούτσι τὴν Λαμπρὴ πού μὰς ἔρχεται.»

Και δταν ἐσυλλογιζέτο τὴν χαρὰν τῆς μητρός της, τὴν εὐτυχίαν της διὰ τὸν αἰφνιδίον αὐτὸν πλοῦτον—πλοῦτον διὰ τὴν δυστυχὴ χήραν—τῶν δέκα δραχμῶν, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς ἐπῆγγαινε διὰ μίας, τὰ δάκρυα τὰ ὁποία θὰ ἔχυνε διότι θὰ ἔδλεπε διὰ τὸσον πολὺ τὴν ἀγαπᾷ ἡ κόρη της, ἡ Φροσὺνη ἠσθάνετο μεγάλην, βαθεῖαν συγκίνησιν· ἀλλ' ἡ συγκίνησις της αὐτὴ δὲν ὀμοίαζε τὴν ἄλλην συγκίνησιν τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο δταν ἀκούετο εἰς τὸ δένδρον και ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἦτο κακὴ ἡ συγκίνησις αὐτὴ ἦτο γεμάτη χαρὰ, ὅπως ὄλων ὅσοι ἀμάνουν τὸ καθήκον των, ὅπως ὄλων ὅσοι θυσιάζονται δι' ἐκείνους τοὺς ὁποῖους ἀγαποῦν! . . .

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Μίαν ὠραίαν ἡμέραν τοῦ Μαρτίου, κτὰ τὸ μεσημέρι, οἱ γεωργοὶ οἱ ὁποῖοι εἰργάζοντο εἰς τὸ χωράφι, ὅπου ἦτο τὸ δένδρον ἦλθαν εἰς τὴν σκιάν τοῦ δένδρου νὰ φαγοῦν, νὰ ξεκουρασθοῦν ἀπὸ τὴν κόρασιν των, και νὰ προσυλαχθοῦν ὀλίγον ἀπὸ τὴν ζέστην, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνόφυλλα κλαδιὰ του. Ὁ αἰτὸς ἦτο εἰς τὸ τρεξίδι, εἰς τὸν ὠκεανὸν ὅπου ἐπῆγε νὰ εὕρῃ τροφήν διὰ τὰ αἰτόπουλά του. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπέστρεψε κρατῶν εἰς τοὺς ὄνυχάς του ἕνα μεγάλο ψάρι. Οἱ γεωργοὶ αἶμα εἶδον τὸ πτηνὸν ἤρχισαν νὰ φωνάζουν διὰ νὰ τὸ τρομάξουν, νὰ τοῦ ρίπτουν πέτρας,

ὥστε ὁ δυστυχῆς κατατρομαγμένος ἀφήκε τὸ ψάρι ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς του, και αἶμα ἔπεσε κατὰ γῆρας ἔχθροί του τὸ ἤρπασαν θριαμβευτικῶς.

Ἐν παιδίον ὀνομαζόμενον Ἀνδρέας, κρυμμένον ὀπίσω ἀπὸ ἕνα θάμνον, εἶδεν ὄλας τὰς κινήσεις τοῦ αἰτοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπ' οὐ ἐδίστασε και ἐξέβαλε πολὺ λυπητερόν κραυγὴν, ἔκλαιεν ἕνα κύκλον εἰς τὸν αἶρα και ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν του.

Τὰ αἰτόπουλα καταπεινασμένα ἤνοιξαν ἀμέσως τὰ ῥάμφη των, και ἐξῆλθον τὴν τροφήν των μὲ φωνὴν τὸσον ὀξεῖαν ὥστε τὸ παιδίον συνεκινήθη.

Ἡ δυστυχῆς μήτηρ προσεπάθησε νὰ τὰ καταπραύνη, ἀλλ' αἱ προσπάθειαι τῆς ὑπῆρξαν ἀνωφελεῖς. Ἐστάθη τότε μερικὴς στιγμῆς εἰς τὸ χεῖλος τῆς φωλεᾶς ἐπὶ τοῦ ἐνός ποδός, ἔπειτα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὡς νὰ ἦτο πολὺ στενοχωρημένη και νὰ ἐσυλλογιζέτο:

«Τί νὰ κάμω τώρα;»

Ἄλλ' ἀμέσως ἔλαθε τὴν ἀπόφασιν της: ἐξέβαλε δύο ἢ τρεῖς δυνατὰς κραυγὰς αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν αἰτῶν θὰ ἐσήμαινον βεβαίως «Νὰ εἶσθε φρόνιμα και νὰ μείνετε ἡσυχα» και ἔπειτα ἐπέταξε κινῶσα δὲ τὰ πλατεῖα της πτερὰ διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

Ὁ Ἀνδρέας παρετήρει μὲ ἀγωνίαν τοὺς τὸν πετῶντα αἰτόν. Μετ' ὀλίγον μάλις διέκρινεν ἕν μαῦρον σημεῖον εἰς τὸν ὀρίζοντα· ἔπειτα τίποτε πλέον· τὸ πτηνὸν ἐξηφανίσθη! . . . Ἡ φωλεὰ ἦτο ἡσυχη και τὰ αἰτόπουλα ἀπεκοιμήθησαν.

Μετά δύο ὥρας ἀπ' οὗ ἀνεχώρησεν ὁ δυστυχῆς αἰτός ὁ Ἀνδρέας τὸν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ. Τώρα τὸ πέταμά του ἦτο ἄργον και αἱ φτεροῦγές του κουρασμέναι. Ἀποκαμωμένος ἐκράτει ἕν ἄλλο ψάρι εἰς τοὺς δυνατούς του ὄνυχας.

Πλησιάζας εἰς τὸ χωράφι, ἔκαμε μίαν μεγάλην τροφήν εἰς τὸν αἶρα, παρατηρῶν μὲ ἀνησυχίαν ἂν οἱ ἔχθροί του ἦσαν ἀκόμη ἐκεῖ. Ἄλλ' ἐκεῖνοι εἶχον ἀναχωρήσει κάτω ἀπὸ τὸ δένδρον και ὁ αἰτὸς διευθύνθη εἰς τὴν φωλεάν του και κατώρθισε νὰ φθάσῃ εἰς αὐτὴν ἀποθιμμένος σχεδὸν ἀπὸ τὸν κόπον. Ἄμα τὸν εἶδον τὰ αἰτόπουλα ἐξύπνισαν φωνάζοντα, και ἐμπαράσθησαν δίχως μαλωμάτα τὸ ὠραιότερον ἐκεῖνο ψάρι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἄξιον νὰ στολίσῃ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσιωτέρου ἀνθρώπου.

— Γενναῖε αἰτέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας. Ἄλλα

πουλιὰ πετοῦν ἐλαφρότερα ἀπὸ σέ, καλαβοῦν γλυκύτερα ἀπὸ σέ, ἔχουν πολὺ ὠραιότερα πτερὰ ἀπὸ σέ, ἀλλὰ ποῖον ἄλλο πουλί, ἀφοῦ τοῦ ἀρπάξαν τὴν τροφήν τῶν παιδιῶν του, και ἦτο κατακουρασμένον πλέον ἀπὸ τὸν τὸσον δρόμον πού εἶχε κάμει, δὲν θὰ ἔχανε τὸ θάρρος του, δὲν θὰ ἀπελιπίετο;

Ἄλλὰ σὺ ἀντὶ ν' ἀπελιπίσθης, ἀντὶ νὰ κατη-

γορής τοὺς κηθρώπους διὰ τὴν σκληρότητά των, ἀντὶ νὰ χάνης τὸν καιρὸν σου εἰς ἀνωφελῆ παράπονα διὰ τὴν κακὴν τύχην τῶν παιδιῶν σου, ἕν μόνον πρῶγμα ἐσκέφθης, νὰ δώσης τροφήν εἰς τὰ πεινασμένα παιδιὰ σου· και ἀφοῦ σοῦ ἔκλεψαν τὴν τροφήν των, νὰ τρέξῃς νὰ τοῖς προμηθεύσης ἄλλην. Κ' ἐπῆγγες, και ἐγύρισες μισοαπεθαιμένους ἀπὸ τὴν κόρασιν, ἀλλὰ δὲν ἀφήκες νηστικά τὰ παιδιὰ σου.

Καί ἐγώ θὰ σέ μιμηθῶ, αἰτέ. Ποτέ δὲν θὰ λησμονῆσω ὅτι μὲ τὴν ὑπομονὴν και τὴν σταθεράν θέλησιν εἰμπορεῖ κανεῖς νὰ νικήσῃ ὄλα τὰ ἐμπόδια. Κ' ἐγὼ εἰς τὴν ζωὴν μου θὰ προσπαθῶ νὰ κάμω εὐγενεῖς, καλὰς πράξεις, ἀλλὰ ὅσα ἐμπόδια και ἂν εὕρω, δὲν θὰ χάσω τὸ θάρρος μου, δὲν θ' ἀπελιπισθῶ· θὰ σέ μιμηθῶ, αἰτέ. Καὶ ἐλπίζω νὰ γείνω, δταν μεγαλώσω, ὠφέλιμος και εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, και εἰς τὴν οἰογένειάν μου, και εἰς τὴν Πατρίδα μου, ὅπως ἐφάνης σὺ καλὴ μητέρα, ἀφωσιωμένη και γενναία μητέρα, εἰς τὰ καταπεινασμένα αἰτόπουλά σου!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Η ΚΟΥΝΙΑ

Ἡ Μαριγούλα δὲν ἔχει κούκλαις πολλαῖς καὶ εὐμορφα ἐνδυμένας, ὅπως τόσα ἄλλα εὐτυχημένα κοριτσάκια. Δὲν ἔχει οὔτε μίαν ἢ καυμένη! Ὁ μπαμπᾶς της εἶνε ἄρρωστος καὶ ἡ μαμά της δουλεύει ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ διὰ νὰ ἔγαλῃ τὸ φαμίλι πού θὰ φάγουν. Δὲν ἔχουν λεπτὰ νὰ ἐξοδεύσουν διὰ παιγνίδια. Ἀλλὰ ἡ Μαριγούλα πόσο ἤθελε νάχη καὶ αὐτὴ μίαν κούκλαν, νὰ τὴν φιλή, νὰ τὴν χαϊδεύῃ νὰ τὴν ἐνδύνη ὅπως τὰλλα κοριτσάκια!

Μίαν ἡμέραν ἐπῆγε ν' ἀγοράσῃ ὀλίγον γάλα ἀπὸ τὸν γαλατᾶ, καὶ εἰς τὸν δρόμον,

ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν ἐνὸς μεγάλου σπητιοῦ, εὐρίσκει μίαν κούκλαν. Ἐνα πλούσιο κορίτσι, πού ἐκάθητο μέσα εἰς τὸ μεγάλο σπήτι, τὴν εἶχε βίψει, διότι ἐπάληψε πλεόν τὰ μαλλιά της ἦσαν μισομαδημένα, τὰ χέρια της ἔγαλμένα, φορεματάκι ἄλλο δὲν ἐφορούσε παρά μονάχα ἓνα ποκάμισο· καὶ ἔς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐπέρασεν ὅλην τὴν νύκτα ἔς τὸ δρόμο. Ἡ κακόμοιρη ἡ κούκλα, καλὰ πού δὲν ἐκρύωσε ν' ἄρρωστήσῃ!

Ἡ Μαριγούλα σκύπτει γρήγορα καὶ τὴν παίρνει· τὴν σκεπάζει μὲ τὴν φουστίτσα της· τὴν πηγαίνει εἰς τὸ σπήτι της. Πῶς τὴν φιλεῖ, πῶς τὴν σφίγγει ἐπάνω εἰς τὴν καρδιά της. Δὲν εἶνε διόλου εὐμορφη ἡ κούκλα· ἄλλὰ αἱ μητέρες δὲν ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ διὰ τὴν εὐμορφίαν των. Ἡ Μαριγούλα ἀγαπᾷ πολὺ τὴν κόρη της καὶ ἄς εἶνε κατακίτρινη, καὶ ἄς εἶνε ἄσπρα τὰ χεῖλη της καὶ θαμβὰ τὰ

μάτια της. Ἡ κούκλα νυστάζει· θέλει νὰ κοιμηθῇ. Ἡ Μαριγούλα δὲν ἔχει κούνια ὠραίαν, μὲ μικρὰ κεντημένα προσκεφαλᾶκια νὰ κοιμήσῃ τὴν κούκλαν της. Ποῦ λοιπὸν νὰ τὴν κοιμήσῃ;

Παρατηρεῖ τριγύρω της. Ἀ! νά, ἓνα ξύλινο σκαμνί, τὸ σκαμνί πού κάθηται σιμὰ ἔς τὴ μαμά της καὶ τὴν βοηθεῖ ἔς τὰς δουλειὰς της. Νὰ λοιπὸν ἡ κούνια τῆς κούκλας της. Τὸ σκαμνί γίνεται ποτὲ κούνια; Πῶς δὲν γίνεται; Ἄν δὲν πιστεύετε, κυττάξτε τί ἔκαμεν ἡ Μαριγούλα. Τὸ ἐγύρισεν ἀνάποδα.

Καὶ βάζει μέσα ἐκεῖ τὴν κούκλα της, καὶ ἀπλόνει ἐπάνω της τὸ μανδυλάκι της διὰ νὰ μὴ κρυόνῃ. Ἡ κούκλα αὐτοῦ μέσα εἶνε πεῖδι εὐχαριστημένη, παρά μέσα εἰς τὴν τριανταφυλλένια κούνια, πού τῆς εἶχε τὸ πλούσιο κορίτσι.

Διότι νοιώθει ἡ κούκλα ὅτι ἡ καινούργια της μαμά τὴν ἀγαπᾷ πεῖδι πολὺ, πολὺ πεῖδι πολὺ ἀπὸ τὴν πρώτη· καὶ αἱ κούκλαις, ὅπως καὶ τὰ παιδιὰ, δὲν εἶνε εὐτυχημένα ἂν ἔχουν ὠραία φορέματα, καὶ παιγνίδια πολλὰ, ἀλλὰ ἂν τὰ ἀγαποῦν μὲ τὴν καρδιά των αἱ μητέρες των καὶ οἱ ἄλλοι.

Ο ΚΑΘΕΙΣ ΜΕ ΤΗΝ ΟΡΕΞΙΝ ΤΟΥ

— Δὲν εἰμποροῦ νὰ τὸ ὑποφέρω, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἐν Ἀηθῶνι, περιπατοῦν ἐπάνω κάτω μὲ ταραχὴν μὲτα εἰς τὸ κλωβίον του. Αὐτὸ τὸ σπήτι ἐγίμισε μὲ βρωμὰ ἀνυπόφορον. Πῆ! Ὡσὼν νὰ εἶνε σταυλὸς καὶ χειρότερον ἀκόμη. Ἦθελα νὰ μάθω ποῖος μολύνει κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν ἄερα;

— Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν κύριόν μας; ἀπεκρίθη τὸ Μαυροπούλι, τὸ ὅποιον κατοικοῦσε εἰς τὸ πλαγιὸν κλωβίον· αὐτὴ ἡ ἀσχημὴ μυρωδιὰ προέρχεται ἀπὸ ἐν χόρτον τὸ ὅποιον λέγεται καπνός· ὁ κύριός μας τὸ βρωμᾷ ἀφοῦ τὸ τυλίξει εἰς κᾶπι λεπτὰ χαρτιά καὶ τὸ κάνει σιγάρον. Θὰ μὲ πιστεύσετε ἂν σᾶς εἶπω ὅτι τόσον πολὺ τοῦ ἀρέσει ὥστε καταπίνει καὶ τὸν καπνὸν τοῦ ἀκόμη;

— Τί παράξενη ὄρεξις! ἐπάνελαβε τὸ Ἀηθῶνι. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ τρώγῃ καπνόν! Καὶ γιατί καλλίτερα δὲν τρώγῃ αὐτὰ μυρμηκῶν;

— Μὲ συμπάθειον, ἀπεκρίθη τὸ Μαυροπούλι, καὶ αὐτὸ τὸ φαγητὸν πού λέγεις δὲν ἀξίζει καλλίτερα ἀπὸ τὸν καπνόν. Ἀλλὰ φαντάσου ἓνα παλῆρὸ τυρὶ γεμάτον ὠραία πράσινα σκουλήκια μέσα· εἰμποροῦ νὰ ὑπάρξῃ ὀρεκτικώτερον καὶ ὠραιότερον φαγητὸν διὰ τὸν κύριόν μας;

— Ἐλάτε δά! ἐφώνησε καὶ ἡ Καρδερίνα, ἡ ὅποια εἶχεν ἀκούσει τὸν διάλογον τοῦτον, σφυρίζουσα περιπαικτικῶς μὲ τὸ ἄκρον τοῦ βράμφους της, τρελλοὶ εἶσθε νὰ θέλετε νὰ ἐπιβάλλετε εἰς τοὺς ἄλλους τὰς ἀνοήτους ὀρέξεις σας; Ἐνας σπουδαῖος ἄνθρωπος,

ὡσὼν τὸν κύριόν μας, ἂν εἴξευρε νὰ φάγῃ, θὰ ἔτρωγε γαϊδουράγκια. Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἄλλο φαγητὸν ὀρεκτικώτερον, γλυκώτερον, ὠραιότερον.

Ὡς βλέπετε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, τὰ τρία αὐτὰ πτηνά, τὸ Ἀηθῶνι, τὸ Μαυροπούλι, καὶ ἡ Καρδερίνα, δὲν εἰμποροῦν νὰ ἐννοήσουν ὅτι τὸ φαγητὸν, τὸ ὅποιον αὐταὶ ἠγάπων ἦτο δυνατόν νὰ μὴ εἶνε ἀγαπητὸν φαγητὸν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὅλας τὰς ὀρέξεις τὰς ἐκριναν μὲ τὴν ἰδικὴν των ὄρεξιν. Πόσα παιδιὰ ἐμοιάζουν μὲ τὰ τρία αὐτὰ πτηνά! Εἰς ὅλα τὰ πράγματα θέλουν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ὄρεξιν των. Ὅ,τι ἀγαποῦν, ὅ,τι προτιμοῦν, ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ τὸ ἀγαποῦν, νὰ τὸ προτιμοῦν ὅλοι. Αἱ, φίλοι μου, ἀγαπάτε τὰ γαϊδουράγκια πολὺ καλὰ· φάγετε ὅσα θέλετε, ὅπως ἡ Καρδερίνα· φάγετε ὅσα θέλετε· ἀλλὰ διατὶ θέλετε ν' ἀναγκάσετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ φάγουν ἐπίσης, ἀφοῦ αὐτοὶ τὰ εὐρίσκουν ἄνοστα; Ὁ καθεὶς μὲ τὴν ὄρεξιν του.

— Καὶ λοιπὸν θὰ μοῦ εἶπητε, ἀφοῦ ὁ καθεὶς μὲ τὴν ὄρεξιν του, ἐπιτρέπεται εἰς ὅσους θέλουν νὰ πίνουν καπνόν, ὅπως ὁ κύριος τοῦ Ἀηθῶνιου, τοῦ Μαυροπουλιου καὶ τῆς Καρδερίνας;

— Ὅποιος θέλει νὰ πίνῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον δηλητήριον, νὰ χαλάσῃ τὸ στομάχι του, νὰ καταστρέψῃ τὴν ὄρεξιν του, ἄς πίνῃ καπνόν. Ἀλλ' αὐτὸς τοῦλάχιστον δὲν θὰ εἶνε μὲ τὴν ὄρεξιν του, διότι δὲν θὰ τοῦ μείνῃ πλέον ὄρεξις.

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ

Μίαν ἡμέραν, χωρὶς κανεὶς Καζαμίας, κανεὶς ἀστρονόμος νὰ τὸ προφητεύσῃ, ἓνας κομήτης ἐφάνη εἰς τὸν οὐρανόν· ἦτο πολὺ μεγάλος, καὶ ἔσυρε κατόπι του μίαν μεγάλην οὐρὰν πού ἔλαμπε.

— Ἄν πέσῃ ἔς τὴ γῆ, ἔλεγαν μερικοί, θὰ μᾶς κάψῃ.

Εἰς τὰ δώματα ὅλων τῶν σπητιῶν βελόνι ἂν ἔρριπτες δὲν ἔπερτε ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος πού ἐκύτταζε τὸ νέο ἄστρο μὲ τὸ τηλεσκόπιον, καὶ ἀπὸ ἔλα τὰ παράθυρα ἐβγαίναν κεφαλαὶ περιέργων γιὰ νὰ ἴδωσιν τὸν κομήτη. Εἰς τοὺς δρόμους οἱ διαβάται ἐσταμάτησαν καὶ ἐτέντωναν πρὸς τὰ ἐπάνω τὸν λαμόν των. Καὶ ὁ καθεὶς ἔλεγε νὰ τοῦ ἤρχονταν πῶς φανερόναι ὁ ἐρχομὸς τοῦ κομήτου.

Εἰς ἐν παράμερον δωματίον ἐκάθονταν μία μητέρα μὲ τὸ ἀγοράκι της· δὲν εἴξευραν πῶς ἦλθεν ὁ κομήτης. Ἐπάνω ἔς τὸ τραπέζι ἦταν ἓνα ἀλειμματοκέρι· τὸ φεῦλο του ἔγεινε μυτερὸ καὶ ἡ μύτη του ἔγειρε πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Ἡ μητέρα, ἄμα

ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸ παρετήρησεν, ἀνετρίχισε ἀπὸ τρομάρα· ἦτο κακὸ σημεῖον αὐτό, ὁ υἱὸς της θ' ἀπέθνησκε σὲ λίγον καιρὸ· ἔτσι τῆς εἶχον εἶπει.

Τὸ παιδί δὲν ἐκύτταζε τὸ φεῦλο· καὶ ἂν ἤρχοντο καὶ γιὰ τὸν κομήτη ἀκόμη νὰ τοῦ μιλῆσουν, δὲν θὰ τὸ κουνούσε ἀπὸ τὴν θέσιν του. Ἐμπρὸς του ἦτο μία γαβᾶθα μὲ τριμμένα χεῖλια καὶ μέσα ἔς αὐτὴν ἦταν σαπουνάδα· τὸ παιδί ἔβουτούσε μία μικρὰ χωματένια πίπα καὶ ἐφυσούσε καὶ ἔκαμε φούσκαις μεγάλας καὶ μικραῖς. Ἐπετοῦσαν εἰς τὸν ἄερα, ἀνέβαιναν ὑψηλὰ τρεμουλιαστὰ καὶ ἐγίνονταν εἰδῶν εἰδῶν, πότε κίτρινας καὶ κόκκινες, πότε γαλαζαῖαι καὶ ἔς τὰ ὑστερινὰ πράσινας.

— Ὁ Θεός, παιδί μου, εἶπεν ἡ μητέρα διὰ νὰ κάμῃ νὰ μὴν ἀληθεύῃ ἡ ἀσχημὴ προφητεία τοῦ φετυλιεῦ, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ τόσα χρόνια ὅσας φούσκαις θὰ κάμῃς.

— Μοῦ φθάνουν τόσα! εἶπε τὸ παιδάκι.

Και με γρηγοράδα έφερε ακατάπαυστα την πίπα από την γαβάθα εις τὸ στόμα του, κ' ύστερα πάλιν την ξαναβουτούσε εις την σαπουνάδα για να κάμη σαπουνόφουσκας.

— Νά, ένας χρόνος, έβώναζε με χαρά, να κι άλλος, να και τρίτος. Κότιταζε δά, μάνα, τί ψηλά που πετούν, και τί εδμορφα χρώματα πουχουν!

Ένω έλεγε αυτά, μία μεγάλη σαπουνόφουσκα έσπασε επάνω 'ς τὸ μάτι του, και τὸ έκαψε και τὸ πόνεσε λιγάκι· τὰ μάτια του εδάκρυσαν.

— Έλάτε δά να ιδήτε τον κομητή! έβώναζε μία γειτόνισα. Όλο τὸ χωριό εινε 'ς τὸ πόδι. Τρεχάτε!

Η μητέρα επήρε από τὸ χέρι τὸ άγριότις. Αυτό ήθελε καλλίτερα να κάμη φούσκας άκόμη, για να γείνη καμπόσων χρόνων περισσότερο· αλλά ή γειτόνισα είπε πως δίχως άλλο πρέπει να πάνε να ιδούν τον κομητή.

Τὸ παιδί άνοιξε τὰ μάτια του με έκπληξι άμα είδε την φωτεινή σφαίρα και την λαμπερή ούραν του, ή οποία θα ήταν δέκα πηχαις τὸ ολιγώτερο, έλεγε με τον νοῦν του· αλλά τὸ είπε κάποιος ότι είχε μάκρος πολλῶν εκατομμυρίων μιλίων.

— Ημείς και τὰ παιδιά μας θάμαστο πεθαμένοι και θαμμένοι όταν θά ξανάληθ, είπεν ή γειτόνισα.

Και πραγματικῶς, όταν ὁ κομητής εξαναφάνηκε, εί πειδ πολλοί από εκείνους που τον είχαν ιδει την πρώτη φορά δεν έξουσαν πλέον· έν τούτοις άμως, τὸ παιδάκι, που ένόμισεν ή μητέρα του πως θα πεθάνη μικρό, γιατί τὸ φυτόλι· ξεγαιρε προς τὸ μέρος του, έξουσε άκόμη, αλλά ήταν γέρος· είχε κάτασπρα μαλλιά· είχε γείνει διδάσκαλος, και με όλα του τὰ γηρατειά, εδίδασκε άκόμη, και τὰ παιδιά άκουαν με πολλήν προσοχή όλα τὰ εμάθινε· ποτε δεν εδαρύνονταν διότι τὸς έλεγε και παραμύθια και ιστορίες όταν τὰ εδίδασκε τὸ μάθημά των.

Ευχαριστούνταν πολύ να τὸς όμιλη διά τὰ άστρα και εξηγοῦσεν εις τὸς μαθητάς του, ότι ύστερα από λίγον καιρόν, όπως έλεγαν οί αστρονόμοι, θά ξαναφανή εκείνος ὁ κομητής, που αυτός τον εθαύμασεν όταν ήταν μικρό παιδάκι.

Επερίμεναν λοιπόν μικροί και μεγάλοι τὸν κομητήν· οί μικροί έσυλλογιζονταν με χαράν των ότι θά ιδούν ένα τέτοιο ώραίο θέαμα· οί γέροι, που ὁ νοῦς

των φάνει πάντα πειδ μακριά, ήσαν καταχαρούμενοι γιατί ή χρονιά θα ήταν ευτυχισμένη από κρασί.

Νά, ὁ κομητής εις τὸν ὄρκοντα· μά... κήμα! ὁ ούρανός ήταν ὄλο σύννεφα σκοτεινά και ὄλο έβραγε· οί αστρονόμοι δεν εκλειούσαν πειδ μάτι· έξενύκτιζαν σιμά 'ς τὸ τηλεσκόπιόν των, με την έλπίδα ότι θα καθαρίση ὁ ούρανός.

Ένα θράδυ ὁ γέρος διδάσκαλος, εκάθονταν εις τὸ δωμάτιόν του, και επαραμόνευε κι αυτός την στιγμήν που θα ξεατεριάση ὁ ούρανός. Και άρχισε να συλλογίζεται ὅσα πράγματα τὸ συνέβηκαν από την στιγμήν που ή μητέρα του τὸ είπε πως θα ζήση τόσα χρόνια ὅσκις σαπουνόφουσκας κάμη. Δεν ένθυμούνταν καλά καλά πόσαις είχε κάμη, αλλά τὸ φαινονταν· ετι· τὰ χρόνια εφθασαν τὰς φούσκαις που είχε κάμη με την χωματένια πίπα.

Και εβλεπε σαν να ήταν 'ς τὸ όνειρό του, να περνά από μπρός του ὄλη του ή ζωή, γεμάτη εργασία και καλωσύνη, όταν έξαφνα ελαμψε κάτι τι.

Ό άέρας είχε ξεσχήσει τὰ σύννεφα και ὁ κομητής ελαμπεν εις τὸν ούρανόν, με την ούρά του που φαινονταν κεντημένη από χιλιάδες μικρά άστερούδια. Ό γέρος τον εγνώρισεν άμέσως· εθάρο-

ρψε πως ήταν άκόμη εκείνη ή στιγμή που εκπροῦσε τὸ χέρι τῆς μητέρας του, και εβλεπε τον κομητή για πρώτη φορά· και όμως είχαν περάσει περισσότερα από εδδομήντα χρόνια από τότε. Σ' αυτό τὸ μεταξῶ εγειναν καινούργια βασίλεια· άλλα καταστράφηκαν πόσαις μεταβολαίς εγειναν εις τὸν κόσμο!

Αλλά ὁ γέρος είχε τὸν νοῦ του εις τὰ χρόνια που ήταν παιδάκι, και άφού παρατήρησε προσεκτικά και εθαύμασε τὸν κομητήν, άνοιξε τὸ παλαιό πιάνο που εκληρονόμησε από την μητέρα του, και επαιξε τὸ σκοπὸν ενὸς τραγουδιού που είχαν βγάλει για τὸν κομητή, όταν φάνηκε την πρώτη φορά. Ένοιουθε μία μεγάλη ευτυχία μέσα του να γεμίξη την καρδιά του.

Έξαφνα μία από τὰς χορδαίς τὸ πιάνου εσπασε. Μερικοί γειτόνοι εμβήκαν εις τὸ δωμάτιον τὸ γέρου να τον φωνάζουν να πάγη 'ς τὸν έξώστην, για να ιδή καλλίτερα τὸν κομητή. Ό γέρος έχαμογελοῦσε αλλά ήταν άκίνητος από την θέσιν του. Μαζί με την χορδή είχε σπάσει και ή καρδιά του.

Είς τὰ δώματα τῶν σπητιῶν και πάλι βελόνι

εν έροίπτες δεν επεφετε από τὸ πολὺ πλῆθος που εκύτταζε τὸ νέον άστρον· οί δρόμοι έξεχειλισαν από τὸς διαβάτας που ετέντωναν τὸν λαμόν τους να ιδούν τὸν κομητήν. Αλλά ή ψυχή τὸ γέρου είχε πετάξει

πειδ ύψηλά από τὸν κομητήν, και εθαύμαζε την λάμψιν τὸ Θεοῦ, που λάμπει, περισσότερον παρά ὄλα τάστρα μαζί.

(Κατὰ τὸν Άνδερσεν) ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΕΜΠΡΟΣ! ΜΑΡΣ!

Ό Λεωνίδας, ή Χαρίκλεια, ὁ Γεωργάκης και ή Φιφή επήγαν μαζί με την μητέρα των εις τὸ πεδίον τὸ Άρεως, ή τὸ Πολύγωνον όπως τὸ λέγουν άπλά, δια να ιδούν τὰ ξεγυμνάσια τῶν στρατιωτῶν και να ιδούν και τὸν πατέρα των ὁ ὅποιος εινε αξιωματικός.

Οί στρατιῶται ποτε επεριπάτουν με βήμα: εν δυό! εν δυό! ποτε εστεκον ὄρθοι εις την θέσιν των· ένας γέρον αξιωματικός εφιππος επρόσταζεν επάνω από τὸν ἵππον του· άλλοι αξιωματικοί ετρεχον με τὰ άλογά των από τὸ έν μέρος και από τὸ άλλο, και άστραφταν τὰ γαλόνια των μέσα εις τὸν ήλιον· να και ὁ πατέρας τὸ Λεωνίδα, τῆς Χαρικλειάς, τὸ Γεωργάκη, τῆς Φιφῆς· ετρεχε και αυτός με τὸ άλογό του επάνω κάτω και εβιθε διαταγὰς εις τὸς στρατιῶτας· α' Επὶ δε... ξιά! επ' άρι... στερά! Παρά πό... δα! Άλι!

Και ή μουσική επαιζεν ώραία πολεμικά τραγούδια. Τί ώραία, τί ώραία! πως πηγαίνουν μόνα των τὰ πόδια εις τὸ βήμα εν δυό, εν δυό! όταν παίζει ή μουσική κανεν μαρς!

Όταν επέστρεψαν εις την οίκίαν των ὁ Λεωνίδας, ή Χαρίκλεια, ὁ Γεωργάκης και ή Φιφή παίζουν και αυτοί τὸς στρατιῶτας. Αξιωματικῶς εινε ὁ Λεωνίδας· χονδραίνει την φωνήν του και φωνάζει· Επὶ δε... ξιά! επ' άρι... στερά! Παρά πό... δα! Άλι!

Και παίζουν εως την νύκτα, αλλά και άφού επλάγιασαν άκόμη δεν ειμποροῦν να κοιμηθουν. Θαρροῦν πως βλέπουν τὸς στρατιῶτας να βαδίζουν, τὸς υπασπιστάς να τρέχουν με τὸς ἵππους των, θαρροῦν πως ακούουν την σάλπιγγα να σημαίνει: Τατατατά.

Η μητέρα των όταν επλάγιασαν τὰ εφίλησε και τὰ είπε να κοιμηθουν· ηουχα ηουχα σαν καλά

παιδάκια. Νά κοιμηθούν; και εμπορούν να κοιμηθούν;

Ο Λεωνίδας κατεβαίνει από την κλίνη του· τὸ ἴδιον κάμνει καὶ ἡ Χαρίκλεια καὶ ὁ Γεωργάκης ὡς καὶ αὐτὴ ἡ Φιφή, ἀμα εἶδε τοὺς ἀδελφούς της καὶ τὴν ἀδελφήν της, πού εἶνε πολὺ μεγαλειότεροι ἀπὸ αὐτὴν νὰ κατεδούν, κατέθη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν κλίνη τοῦ της· διότι οἱ μικροὶ ἀδελφοὶ καὶ αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ μιμοῦνται τοὺς μεγάλους· διὰ τοῦτο οἱ μεγάλοι πρέπει νὰ εἶνε πολὺ φρόνιμοι καὶ νὰ διδουν τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς μικροτέρους των.

Ἀλλὰ ὁ Λεωνίδας τὸ ἐλησμόνησεν αὐτό. Ὅρμαζ' ἐμπρός κρατῶν μὲ τὴν μίαν χεῖρά του ἐν ξίφος καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐν μικρὸν κανδηλέρι.

Ἡ Χαρίκλεια ἀκολουθεῖ κατόπιν τοῦ κτυπῶσα τὸ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ὁ Ἀντίνοος πρὶν ἀναχωρῆσαι εἰς τὸ σχολεῖον παρέτηρσεν ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης καὶ κατάραιρος, καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὴν σάκκην του ἔλαβε καὶ τὴν ὀμβρέλλαν τοῦ μαζὶ του.

Ἀλλὰ δὲν εὗρεν εὐκαιρίαν νὰ τὴν ἀνοίξῃ, διότι δὲν ἔβρεξε· τὸ ἐσπέρας ὅμως ὅταν ἐπέστρεφε, καὶ ἦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, τὰ σύννεφα ἐξέσπασαν ἔξαφνα, καὶ ἤρχισεν νὰ πῆτῃ δυνατὴ βροχὴ.

Τότε ὁ Ἀντίνοος ἤνοιξε τὴν ὀμβρέλλαν του· ἐχώθη κάτω ἀπὸ αὐτὴν, καὶ παρετήρει μὲ εὐχαρίστησιν τοὺς σταγόνους τῆς βροχῆς αἱ ὅσοιαι ἐπίπτον εἰς τοὺς πόδας του, τὸν διεσκέδαζον δὲ πρὸ πάντων αἱ σταγόνες αἱ ὅσοιαι ἐκρέμαντο εἰς τὰ ἄκρα τῆς ὀμβρέλλας του· ἦσαν διαφανεῖς, γαλαναί, στρογγύλαι, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐδάφνον, ἤρχιζον νὰ γέρουν πρὸς τὰ κάτω, ὡς νὰ ἤθελον ν' ἀποσταθῶσι, καὶ ἔξαφνα κατέπιπτον.

Εἶπομεν ὅτι ὁ Ἀντίνοος εἶχε τὴν κεφαλὴν του μέσα εἰς τὴν ὀμβρέλλαν· δὲν εἰμπορεῖ λοιπὸν νὰ ἴδῃ παρὰ ὅσα πράγματα δὲν τὸν εἰμπόδιζεν νὰ ἴδῃ ὁ κύκλος τὸν ὅποιον ἐσχημάτιζεν αὐτὴ ἐνῶ ἐβάδιζε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶδεν ἐμπρός του δύο πόδας φοροῦντας παλαιὰ ὑποδήματα ὡς καὶ τὸ κάτω μέρος μίδης τριμμένης καὶ ξεθωριασμένης φούστας· οἱ πέδες ἐφαίνοντο κουρασμένοι μολοντί ἐπροσπάθουν νὰ προχωρήσουν γρήγορα. Ὁ Ἀντίνοος εἶδεν ἀκόμη καὶ τὰ ἄκρα ἐνὸς πανerioῦ· ἐπειδὴ δὲ εἶχε πλησιάσει ἤκουσε καὶ μίαν λαχανιασμένην ἀναπνοὴν ἢ ὅποια κάποτε ἦτο παραπονετικὴ ὡς ἀναστεναγμός.

Ὁ Ἀντίνοος ἐσήκωσε τὴν ὀμβρέλλαν του καὶ εἶδε μίαν μικρὰν κόρην, πτωχικὰ ἐνδεδυμένην, κρατοῦσαν ἐν μεγάλῳ πανέρι πολὺ μεγαλειότερον ἀπὸ αὐτὴν, τὸ ὅποιον μὲ μεγάλην δυσκολίαν κατώρθωνε νὰ σηκῶνῃ. Δὲν εἶχεν ὀμβρέλλαν νὰ προσυλαχθῇ ἀπὸ τὴν βροχὴν, καὶ ἦτο μουσχευμένη.

τύμπανον· ὁ Γεωργάκης παίξει τὴν σάλπιγγα, ἡ Φιφή κρατεῖ τὴν σημαίαν.

Οἱ στρατιῶται μας, μὲ τὰ νυκτικὰ των, ξεκάλλτωτοι, ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ διαμῆτιόν των, προχωροῦν· τί ταραχὴ, τί βοά! Θεέ μου! ἐσήκωσαν τὸ σπῆτι.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐξυπνοῦν ἔξαφνα· τί τρέχει; ποῦς κάμνει τὸσον θόρυβον νύκτα μεσάνυκτα. Ποῖος; οἱ τέσσαρές μας στρατιῶται.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα καταπαῦνον τὸν πολεμικὸν των ἐνθουσιασμὸν καὶ τοὺς στέλλουν νὰ πλαγιαστοῦν ἀφοῦ ἐκάμην μερικὰς παρατηρήσεις εἰς τὸν Λεωνίδα καὶ ἐπίλησαν τὴν μικροῦλαν σηματοφόρον Φιφή, ἢ ὅποια δὲν ἔπαιε διόλου βέβαια, καὶ οὔτε ἀνησύχησε κανένα, ἐκτὸς μόνον τὸν ἑαυτὸν της.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμήν ὁ ἄνεμος ἐφύσησε πολὺ δυνατὰ· ἡ ὀμβρέλλα τοῦ Ἀντινοῦ ἐγύρισε ἀνάποδα· ἡ δὲ μικρὰ κόρην ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ κάτω.

Ἐκεῖ πλησίον, κάτω ἀπὸ ἕνα ἐξώστην χαμηλόν, δὲν ἔδραχε, καὶ τὸ χῶμα ἦτο στεγνόν· ὠραῖον καταφύγιον· ἡ μικρὰ κόρην ἔτραξεν ἐκεῖ καὶ ἀφῆκε κατὰ γῆς τὸ πανέρι της· ἔτραξε καὶ ὁ Ἀντίνοος διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ὀμβρέλλαν του καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ὡ! τί χαρὰ! δὲν ἔσπασεν ἡ ὀμβρέλλα του, δὲν ἔπαθε τίποτε· ἠτοιμάζετο δὲ ν' ἀναχωρήσῃ ἔταν παρετήρησεν ὅτι ἡ μικρὰ κόρην ἔκλαιεν.

Ἐκλαιε σιγὰ σιγὰ, ὡς μὴ θέλουσα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἔκλαιε, καὶ ἔτρεψε μέσα εἰς τὴν λεπτήν καὶ μουσχευμένην της φούστα· ὁ Ἀντίνοος συνεκινήθη ὀλίγον καὶ ἐσταμάτησε.

— Διὰ τί κλαίεις; τὴν ἠρώτησε.

— Γιατί θὰ φάγω ξύλο.

— Διὰ τί θὰ φᾶς ξύλο; τί ἔκαμες;

— Κύτταξε τὸ πανέρι μου, ὁράχικε· ἔχει μέσα γιὰ κάδες καὶ μανίκια καὶ ποικίμιστα κολασμένα καὶ ἡ βροχὴ θὰ τὰ χαλάσῃ· ὁ κύριος πού θὰ τὰ πάγω δὲν θὰ τὰ πάρῃ καὶ ἡ θεία μου θὰ μὲ δειρῃ.

— Καὶ γιατί θὰ σὲ δειρῃ; σὺ ἔκαμες νὰ βρέξῃ;

— Ὅχι· ἀλλὰ θὰ μὲ δειρῃ; ἐγὼ ἔτι μποροῦσα νὰ κάμω τὸ ἔκαμα, τὰ σκέπασα μὲ τὴν ποδιά μου.

— Ὅθ' εἶνε λοιπὸν κακὴ γυναῖκα ἡ θεία σου. Καὶ ἡ μητέρα σου;

— Δὲν ἔχω μητέρα!...

Ἡ βροχὴ ὀλονὲν ἐπιπτεν· ὁ Ἀντίνοος μελαγχολικὸς ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ καὶ τῶν λόγων τῆς κόρης καὶ στενοχωρούμενος, ἤπλωσεν ἀπλῶς κατὰ τύχην τὴν χεῖρά του καὶ ἔλαβε τὸ πανέρι.

— Τί βαρὺ! εἶπε· καὶ πῶς εἰμπορεῖς καὶ τὸ σηκῶναι σὺ πού εἶσαι τὸσον μικρὴ;

Τὰ δάκρυα ἐπανῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ὡ! ναί, τί βαρὺ πού εἶνε! Πονῶ ἐδῶ!

Καὶ μὲ τὴν χεῖρά της ἔδειξε τὸ σπῆθός της.

Ὁ Ἀντίνοος ἐνόμισεν ὅτι καὶ τὸ ἴδιόν του σπῆθος ἐπόνει ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ ἠσθάνθη γενναῖα καρδον ἀγανακτησιν.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε βάσανο, ἀχ! ἂν ἦμουν μεγάλος!

Καὶ ἔμεινε σκεπτικός.

— Καὶ τώρα εἰμπορῶ νὰ τὸ σηκώσω, εἶπεν ὁ Ἀντίνοος, σηκώσας πάλιν τὸ πανέρι καὶ παρατηρήσας, πῶσον μεγαλειότερος ἦτο ἀπὸ τὴν μικρὰν κόρην, ἢ ὅποια μόλις ἐφθάνεν εἰς τὸν ὠμὸν του.

Ἐκαμε βήματά τινα κάτω ἀπὸ τὸν ἐξώστην καὶ ἀφῆκε πάλιν χάμω τὸ πανέρι λαχανιασμένος ὀλίγον.

— Δὲν εἶσαι συνειθισμένος, τῷ εἶπεν ἡ κόρην.

— Ἀδιὰφορον! θὰ τὸ σηκώσω.

Ὁ Ἀντίνοος ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ξελαφρώσῃ ὀλίγον τὴν μικρὰν κόρην ἀπὸ τὸ βάρος της, καὶ νὰ υπάγῃ αὐτὸς τὸ πανέρι ὅπου ἤθελε νὰ υπάγῃ ἡ κόρην. Τώρα ἡ βροχὴ δὲν ἐπιπτε πλέον βραχδαία· ἐπιπτε λεπτή.

— Πρέπει ν' ἀναχωρήσω, εἶπεν ἡ κόρην. Καὶ βεβαίᾳ ἀναστεναξάσα ἔσκυψε νὰ πάρῃ τὸ πανέρι.

— Ἐγὼ θὰ τὸ πάρω, εἶπε μὲ ἀπόφασιν ὁ Ἀντίνοος. Εἶνε ἀκόμη πολὺ μακρὰ;

— Ὡ! Ὅχι, ὄχι! θὰ κουρασθῆς πολὺ. Ὅχι, ἄρῃσε... Ναί, εἶνε πολὺ μακρὰ!

— Ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ πρέπει ἐγὼ νὰ τὸ φορτωθῶ.

Καὶ μὲ ὄλας τὰς διαμαρτυρήσεις τῆς μικρῆς κόρης ἤτις ἦτο πολὺ συγκεκινημένη, ἐφορτώθη τὸ πανέρι καὶ τὸ ἐπήγαγεν.

Ἡ κόρην τὸν ἠκολούθησε, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ ἐκράτει τὴν ὀμβρέλλαν του, ἐσκέπασε μὲ αὐτὴν τὴν κεφαλὴν του. Ἐβάδισαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν τέταρτον περιόπου. Εἰς τὸν Ἀντίνοον ἐφαίνετο βαρὺ τὸ πανέρι, καὶ τὸν ἐκούραζε πολὺ· ἀλλ' ἐσυλλογιζέτο ὅτι ἡ δυστυχὴς κόρην, ἢ ὅποια ἦτο μικροτέρα ἀπ' αὐτὸν,

θὰ ἐκούραζέτο περισσότερο, καὶ εὐχαριστεῖτο διότι δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ κουρασθῇ.

Ἐξαφνα ὁ Ἀντίνοος ἀγνικρύσθη μὲ ἕνα συμμαθητὴν του, ὁ ὅποιος ἀμα τὸν εἶδε τοιοῦτοτρόπως φορτωμένον ἐξέβαλεν ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως καὶ τὸν παρετήρησε μὲ ἐρωνεῖαν.

Ὁ Ἀντίνοος ἐτάχυνε τὸ βῆμά του διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν συμμαθητὴν του· τώρα τὸ πανέρι τῷ ἐφαίνετο βαρύτερον· δυσηρεστήθη διότι τὸν εἶδαν.

Ἐντράπη.

Ἀλλὰ διατὶ ἐντράπη; διότι ἐσήκωεν ἐν πανέρι; Αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου ἐντροπή. Διότι ἔκαμε μίαν καλὴν πράξιν; Τοῦτο προξενεῖ τιμὴν καὶ ὄχι ἐντροπήν. Ἐν τούτοις ἡ κακὴ αὐτὴ ἐντροπή, ἢ ὅποια κατέλαβε τὸν Ἀντίνοον, τὸν ἔκαμε νὰ κοκκινήσῃ αὐτὴ τὸν ἐκούραζε περισσότερο· καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ σταθῇ νὰ ξεκουρασθῇ ἀπὸ τὸ πανέρι.

— Πόσον λυποῦμαι εἶπεν ἡ μικρὰ κόρην ἰδοῦσα αὐτὸν κατακόκκινον καὶ λαχανιασμένον, πῶσον λυποῦμαι πού ἔκαμες τέτοιον κόπον γιὰ μένα! Φθάνει πλεῖα. Πέντε λεπτὰ εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ σπῆτι πού θὰ πάγω· θὰ τὸ σηκώσω ἐγὼ τὸ πανέρι.

Καὶ ἤπλωσε τὸ χεῖρι της εἰς τὸ πανέρι μὲ ἀπόφασιν· ἔπειτα παρετήρησε τὸν Ἀντίνοον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της οἱ ὅποιοι προηγουμένως ἦσαν γεμάτοι δάκρυα, ἐξήστραψαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, καὶ μὲ γλυκὸ μεϊδιᾶμα τῷ εἶπε.

— Τί καλὸς πού εἶσαι!

Ὁ Ἀντίνοος ἠσθάνθη νέαν δύναμιν εἰς τὴν καρδίαν του. Ἐσήκωσε τὸ πανέρι, μὲ ὄλην τὴν ἀντίστασιν τῆς κόρης, καὶ τώρα πλέον δὲν ἐντρέπετο. Τοῦναντίον ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν πράξιν του. Ἐφερα λοιπὸν τὸ πανέρι ἔως εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου εἶσε τὸ μισόσκαλον, ὅπου ἡ μικρὰ κόρην τὸν εὐχαρίστησε θερμῶς συγκεκινημένη.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

Αἱ Φασεῖς τῆς Σεληνῆς

Ἡ Οὐρανία, ἡ Βερενίκη, καὶ ἡ Θεανὴ ἦσαν εἰς τὸν ἐξώστην των. Ἡ νύξ ἦτο πολὺ ὠραία· ὁ οὐρανὸς εἰς ἄλλα μέρη ἦτο σκεπασμένος ἀπὸ σύννεφα, εἰς ἄλλα ἦτο ἐντελῶς καθαρὸς· ἡ σεληνὴ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔτρεχε μὲ βίαν, καὶ κάποτε ἐκρύπτετο ὀπίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, κάποτε διήρχετο ἀπὸ τὸ καθαρὸν μέρος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τότε ἐφώτιζε περισσότερο.

Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε καὶ ὁ πάππος των εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἦλθε πλησίον των.

— Κυττάτε πῶς τρέχει ἡ Σεληνὴ, ἐφώναξεν ἡ Θεανὴ· θαρρεῖς πῶς παίξει τὸν κρυφτὸ μὲ τὰ σύννεφα καὶ τρέχει ἀπὸ τὸ ἕνα εἰς τὸ ἄλλο.

— Δὲν τρέχει ἡ Σεληνὴ, ἀπήνησεν ὁ πάππος,

τρέχουν τὰ σύννεφα πού τὰ διώκει ὁ ἄνεμος. Κυττάξτε τὸν κορυφὴν ἐκείνου τοῦ δένδρου ὀπίσω ἀπὸ τὸ ὅποιον φαίνεται ἡ Σεληνὴ· βλέπετε ὅτι τὰ σύννεφα ἐφυγαν καὶ ὄχι ἡ Σεληνὴ· ἡ Σεληνὴ ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν της ἐπάνω ἀπὸ τὴν κορυφὴν.

Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ παρετήρησαν τὴν κορυφὴν τοῦ δένδρου καὶ εἶδον ὅτι εἶχε δίκαιον ὁ πάππος των.

— Τί μακρὰν πού φαίνεται ἡ Σεληνὴ! εἶπεν ἔξαφνα ἡ Βερενίκη.

— Καὶ ὅμως εἶνε γειτόνισά μας ἀπεκρίθη ὁ πάππος.

— Γειτόνισά μας!

— Ναί, διότι ἀπὸ ὄλα τὰ ἀστρα αὐτὴ εἶνε πλη-

σιότερα εις την γην. Αυτή και ο 'Ήλιος' άλλ' ο 'Ήλιος' εινε πολυ μακρυτέρα μας παρα η Σελήνη. Και δια το να ενοήσητε θα σας φέρω εν παραδειγμα. 'Αν μια άτομαμαξα, από εκείνας που σύρουν τα βαγόνια του σιδηροδρόμου, τρέχη δεκα πέντε μιλια την ωραν, θα εχρειάζετο έννεα μήνας να υπάγη εις την Σελήνην τρέγουσα ακατάπαυστα' αλλά δια να φθάση εις τον 'Ήλιον θα εχρειάζετο τριακόσια έτη.

— Πω κώ! ερώναζεν η Ούρανια, τριακόσια χρόνια! τι μακρὰ που εινε ο 'Ήλιος, καλὰ μὰς εἴπατε οτι η Σελήνη εινε γειτόνισά μας.

— Μὰ αφού πάλιν εινε τόσο σιμά μας, διατί φαίνεται τόσο μικρά; ηρώτησεν η Βερενίκη.

— Διότι εινε μικρά απήγησεν ο πάππος, εινε μικροτέρα από την Γην. 'Αν φαντασθώμεν την Γην ως βοδάκιον, την Σελήνην πρέπει να την φαντασθώμεν ως κεράσιον' τώση ειναι η αναλογία της μιάς προς την άλλην.

— Και ο 'Ήλιος' πόσον μεγαλύτερος εινε; ηρώτησεν η Ούρανια.

— Ω! πολυ, πολυ μεγάλος' 49 σφαίραι ωσαν την Σελήνην κάμουν μιαν σφαιραν ωσαν την Γην, αλλά δια μιαν σφαιραν ωσαν τον 'Ήλιον χρειάζονται 69 εκατομμύρια σφαίραι της Σελήνης.

— Η καυμένη η γειτόνισά μας εινε μικροκαμωμένη! ειπε μειδιώσα η Βερενίκη.

— Ένω ο γείτων μας εινε γίγας, ειπεν ο πάππος.

— Πρό ὀλιγον μὰς εἴπατε οτι δὲν τρέχει η Σελήνη, αλλά τα σύννεφα' δὲν κινείται λοιπον η Σελήνη;

— Ω! βέβαια κινείται! ὅπως η Γη γυρνά τριγύρω εις τον 'Ήλιον, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον και η Σελήνη γυρνά τριγύρω εις την Γην. εις τέσσαρας εβδομάδας περίπου. Η Σελήνη δὲν ἔχει ἰδικόν της φῶς, δὲν εινε σώμα αὐτόφωτον, ὅπως λέγουν, αλλά ετερόφωτον, δηλαδή δανείζεται ἀπὸ ἄλλον φῶς, αὐτὸς δὲ ὁ ἄλλος εινε ὁ 'Ήλιος. 'Επειδὴ λοιπὸν γυρνά η Σελήνη τριγύρω εις την Γην, τότε μὰς δεικνύει τὸ φωτισμένον ἡμισὺ της, τότε τὸ σκοτεινὸν ἡμισὺ της, τότε ἕνα κομμάτι τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου συγχρόνως. 'Αν μὰς δεικνύη τὸ φωτισμένον της ἡμισυ, τότε την βλέπομεν καταστρόγγυλον, ἂν

μὰς δεικνύη τὸ μὴ φωτισμένον ἡμισυ, τότε δὲν την βλέπομεν διόλου, μολοντι κανὲν ἐμπόδιον δὲν εἰσβαίνει μεταξύ αὐτῆς και ἡμῶν' ἐπὶ τέλους δὲ, δταν στρέψη πρὸς ἡμὰς ἐν μέρος φωτισμένον και ἐν μέρος ἀφώτιστον, την βλέπομεν ὡς ἡμισέληνον. Αὐταὶ αὶ μεταβολαί, τὰς ὁποίας βλέπομεν τακτικά, εις τέσσαρας εβδομάδας, ὀνομάζονται φάσεις της Σελήνης.

Ο πάππος παρετήρησε τὰς φυσικογνωμίας τῶν τριῶν κορασίων, δια να ἰδῆ ἂν ἐνόησαν καλὰ διὰ τὰς τὰς εἶπεν 'ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδον ἀμφιβελίαν τὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, ειπεν εις την Ούρανιαν.

— Πήγαινε να εἴπης της ὑπηρετριάς να φέρη την μεγάλην λάμπαν εις την αἴθουσαν.

Η Ούρανια ἔτρεξε μετὰ προθυμίας.

Η Βερενίκη και η Θεανὼ ἠκολούθησαν τὸν πάππον των εις την αἴθουσαν, ὅπου μετ' ὀλίγον ἦλθε και η Ούρανια.

Μετὰ τινος στιγμῆς η ὑπηρετρία ἔφερε την μεγάλην λάμπαν ἀναμμένην, και ὁ πάππος την ἔβαλεν ἐπὶ της στοργύλης τραπέζης, η ὁποία ἦτο εις τὸ μέσον της αἴθουσῆς.

— Ἄς παραδεθῶμεν ειπεν ὁ πάππος οτι 'Η-

λιος, δηλαδή πηγὴ τοῦ φωτός, εινε αὐτὴ η λάμπα. Σὺ, Ούρανια, εἶσαι η Γη και η Θεανὼ, η μικροτέρα ἀπὸ ὅλας, εινε η Σελήνη. Η Ούρανια ἄς γυρνά ἀπὸ μακρὰν τριγύρω εις την λάμπαν, στρεφόμενη συγχρόνως και τριγύρω εις τὸν ἑαυτὸν της. Τὸ γύρισμα τριγύρω εις την λάμπαν θα παριστάνη την περιστροφὴν της Γῆς περίξ τοῦ 'Ήλιου, τὸ γύρισμα τριγύρω εις τὸν ἑαυτὸν της, θα παριστάνη την περιστροφὴν της γῆς περὶ τὸν ἑαυτὸν της δια να γίνεται ἀλληλοδιαδόχως ἡμέρα και νύξ. Μὴ βιάζεσθε' σιγά σιγά' μία στροφή της Γῆς περὶ τὸν ἑαυτὸν της διαρκεῖ εἰκοσι τέσσαρας ὥρας και μία περιστροφὴ τριγύρω εις τὸν 'Ήλιον ἐν ἔτος.

Μετὰ τινος δοκιμῆς, η Ούρανια κατῶρθωσε να παῖξη λαμπρὰ τὸ μέρος της Γῆς' δὲν κατῶρθωσε δὲ να κρατήση τοὺς γέλιωτάς της, συλλογιζομένη οτι ἂν η Γη γυρνά κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θα εἰςεύρη να χορεύη βάλς περίρημα.

— Η σειρά σου τώρα, Σελήνη! ειπεν ὁ πάππος πρὸς την Θεανὼ. Γύρνα σιγά, σιγά τριγύρω εις την Ούρανιαν, μόνον τὸ ἐμπρὸς σου μέρος δεικνυς, διότι η Σελήνη μόνον τὸ ἐν μέρος δεικνύει πρὸς ἡμὰς' μὴ

βιάζεσαι' η Σελήνη χρειάζεται τέσσαρας εβδομάδας δια να κάμη ἕνα γύρον. Πολυ καλὰ' η Ούρανια χωρὶς να παύση να γυρνά ἄς παρατηρήη την Θεανὼ και ἄς μὰς λέγη πῶς την βλέπει να τὴν φωτίζει η λάμπα.

— Τώρα η Θεανὼ περνά ἀνάμεσα ἀπ' ἐμὲ και την λάμπαν, ειπεν η Ούρανια. Δὲν την βλέπω διόλου φωτισμένη, διότι εις ἐμὲ δεικνύει τὸ μέρος τὸ ὁποῖον δὲν φωτίζει η λάμπα.

— Ὁμοίως δταν περνά μεταξύ της Γῆς και τοῦ 'Ήλιου η Σελήνη δεικνύει εις ἡμὰς τὸ μὴ φωτισμένον της μέρος, και δι' αὐτὸ δὲν την βλέπομεν, ειπεν ὁ πάππος. Αὐτὸ λέγεται Νέα Σελήνη.

— Η Θεανὼ εινε πλαγίως ὀλίγον, πρὸς τ' ἀριστερά μου, ειπεν η Ούρανια. Ἀρχίζω να βλέπω την ἄκρην τοῦ προσώπου της να φωτίζεται.

— Αὐτὸ λέγεται Πρῶτον τέταρτον ειπεν ὁ πάππος, η Σελήνη φαίνεται ὡς λαμπρὸν ἡμικύκλιον.

— Η Θεανὼ εινε τώρα ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος της λάμπας' ἐγὼ εἶμαι μεταξύ των. Τώρα την βλέπω καταφωτισμένην, διότι εις ἐμὲ δεικνύει τὸ μέρος τοῦ εἶνε ἐστραμμένον εις την λάμπαν.

— Τὸ ἴδιο γίνεται δταν η Σελήνη εινε, ὡς πρὸς

την Γην, εις τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ 'Ήλιου. Τότε η Σελήνη μὰς δεικνύει ὀλόκληρον τὸ ἡμισὺ της φωτισμένον. Τότε λέγομεν οτι εινε Πανσέληνος.

— Η Θεανὼ εινε πρὸς τὰ δεξιὰ μου' μόνον τὸ ἡμισὺ της βλέπω.

— Τώρα εινε τὸ Δεύτερον τέταρτον.

— Ὅσον η Θεανὼ πλησιάζει να ἔλθῃ ἀνάμεσα εις ἐμὲ και εις την λάμπαν, τόσον βλέπω να ὀλιγοστεύη τὸ φωτισμένον της μέρος.

— Τὸ ἴδιον συμβαίνει ὅσον η Σελήνη προχωρεῖ να φθάση μεταξύ τοῦ 'Ήλιου και της Γῆς' ὀλιγοστεύει τὸ φῶς. Ὅταν δὲ φθάση, εινε ἐντελῶς ἀφώτιστος και δὲν την βλέπομεν και αὶ φάσεις αὐτῆς ἀρχίζουν πάλιν ἀπὸ εἰκοσιοντῶ ἡμέρας εις εἰκοσιοντῶ κατὰ την τάξιν την ὁποίαν εἶδατε. Πιστεύω οτι ἐνοήσατε' τώρα τὰ οὐράνια μας σώματα εἴμποροῦν να φύγουν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν των.

Η Ούρανια και η Θεανὼ ἔπαυσαν τὰς περιστροφὰς των περίξ της λάμπας' ὡς ἀγαπημένοι ἀδελφαὶ η Γη και η Σελήνη ἐνηγκαλίσθησαν και ἐφιλήθησαν, η δὲ Βερενίκη, ἀρῶ ἔφυγεν ὁ πάππος, μ' ἐν φύσημά της ἔδωσε τὸν 'Ήλιον.

ΦΙΛΙΠΠΕΤΗΜΟΝ

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Εἰς υγείαν σας! εἰς υγείαν σας. 'Αχ! τί ὠραῖο ζουμί! Τί γεῦσι! Τί οὐσία! Βάζομε στοίχημα πως κανέναν ἀπὸ σὰς δὲν ἔπιε ποτὲ του τέτοιο ζουμί; Κ' ἀπὸ τί νομίζετε οτι εινε; σὰς βάζομε και ἕνα ἄλλο στοίχημα να τὸ εὔρετε, ἂν ἔμπορῆτε. 'Απὸ βῆδι; ἀπὸ ἀγγελάδα; ἀπὸ δαμαλάκι; ἀπὸ πρόβατο; ἀπὸ ἀρνάκι; ἀπὸ κατσίκια; ἀπὸ τράγο; ἀπὸ κότα; ἀπὸ πετειναράκι; ἀπὸ ψάρι; ἀπὸ τί; 'Απὸ... να σὰς τὸ ποῦμε, ἀπὸ... δὲν σὰς τὸ λέμε, ἀπὸ... ἄς σὰς τὸ ποῦμε, ἀπὸ τὸν ποντικὸ που ἐκυνήγησε ὁ πατέρας μας Μουστάκας μέσα εις τὸ φυλλάδιο της « Διαπλάσεως » κ' ἐκεῖνος ἐκρύφθηκε μέσα ἔς ἕνα βάζο και τὸ ἔσπασε ὁ πατέρας μας κ' ἔφυγε ὁ ποντικός. 'Απ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν ἄφησε θαρρεῖτε να φύγῃ ὁ πατέρας μας; ἀπὸ τοῦ τὸν εἶχε ἀπὸ 'κει τὸν εἶχε τὸν

ἐτσάκως, και τὸν ἔφερε σήμερ' τὸ πρῶ! εις την φωληὰ μας. 'Η καλὴ μας ἡ μητέρα τὸν ἐμαγειρεύσε' μὰς ἔβαλε τὰς ποδιαίς μας, μὰς ἔδωσε τὸ κουτάλι μας και μὰς εἶπε. « Νά, παιδιὰ μου, φάτε, ποντικὸ κρέας, πιῆτε ποντικὸ ζουμί, χορτάστε. » 'Ὀχ! τί ὠραῖο! δὲν εἶχαμε δίκαιο να βάζομε στοίχημα πως κανεὶς ἀπὸ σὰς ποτὲ του δὲν ἔπιε; θεῖο πρᾶγμα, γλιεφομεν τὰ χεῖλη μας, καταπίνομε τὰ σάλια μας. Εἰς υγείαν σας, εἰς υγείαν σας.

Σὰς ἀσπαλόμεθα οἱ φίλοι σας
Καπάτσος, Μαργέλος, Καρὰς, Μούρτος,
Σφιγδέρλης, Κουρνάζος, Κοντάφτης,
ἔκνε τοῦ γνωστοῦ σας ΜΟΥΣΤΑΚΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Άλέκος έρωτά την μητέρα του, ήεις ονομάζεται Μαρία :

- Μαμά, Μαρία τὸ με πῶς γράφεται;
- Με ἴω'τα δὲν τὸ εἰσφέρει;
- Ναί; μὰ ἐγὼ δὲν λέγω διὰ τὸ ἰδικόν σου τὸ ὄνομα, μαμά, λέγω διὰ τὴν μαγεύρισά μας τὴν Μαρία.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Νάνταυς

Ο μικρός Εὐάγγελος ἐξέρχεται μετὰ τῆς ἀδελφῆς του Εὐδοκίας εἰς τὸν περίπατον ὃ δὲ καιρὸς προμηνύει βροχὴν.

- Ἡ Εὐδοκία:
- Ἄνοιξε τὴν ὀμπρέλλα σου, Εὐάγγελε.
- Διστά;
- Διὰ τὸ ἴδιον ὃ Θεὸς ἐπι ἔχομε μαζί μας ὀμπρέλλα καὶ νὰ μὴ βρέξῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φρίττου.

Ο μικρός Κωστάκης εἶνε ἄρρωστος καὶ ἐπῆρε τὴν νύκτα κινεῖται. Ἡ μαμά του, εὐθὺς ἔμα ἐξύπνησεν ὃ Κωστάκης, ἔρχεται καὶ τὸν ἐρωτᾷ :

- Βοῖζουν τ' αὐτιά σου, παιδί μου;
- Ναί, λέγει ὃ Κωστάκης, δὲν ἀκούς; γι' ἄκουσε πῶς βοῖζουν!

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ζερουρίας Λόρας.

Δυστυχῆς τις χωρὶς μὴτη προσεκλήθη εἰς τὸ τραπέζι ἐνὸς φίλου του.

Ο φίλος του ἔχει ἕνα μικρὸ παιδάκι χαριτωμένο, ἀλλὰ ὀλίγον ἀδιὰκριτον.

Ὅταν ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, ἡ μήτηρ τοῦ παιδιοῦ τοῦ εἶπε κρυφίως νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε περὶ τῆς μῆτης τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

Ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ὃ Δημητράκης σιωπᾷ ἐπὶ τέλους ὅμως δὲν κρατεῖται καὶ λέγει πρὸς τὴν μητέρα του :

- Γιατί μοῦ εἶπες, μαμά, νὰ μὴ εἴπω τίποτε γιὰ τὴ μῆτη αὐτοῦ τοῦ κυρίου, ἀφοῦ δὲν ἔχει διόλου;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσοστεφάνου Ἀπόλλωνος.

Σημ. τῆς Διαπλάσεως. Τί κακὸν ἐλάττωμα ὡς τόσο αὐτὴ ἡ ἀδιὰκρισία!

Ο μικρός Γεωργάκης δὲν ἐμάθανε καλῶς τὰ μαθήματά του, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμωρήθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του.

- Κόριε, εἶπε, χθὲς τὸ ἤξευρα χειρότερα καὶ δὲν με ἐπιμωρήσατε.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πρωτοπείρου Μελισσῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἡ πρότασις τοῦ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου

Ὡ! τί ἀνεύουσιαιμὸν ἐπροξένησεν εἰς τοὺς μικροὺς μου φίλους ἡ Εὐγενῆς Πρότασις τοῦ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου, πόσας εὐαισθητοὺς καρδίας συνεκίνησεν. Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη ἀκούω παιδικὰς γλυκυτάτας φωνὰς καὶ μοῦ φωνάζουν. «Πόσον μᾶς ἀρέσει ἡ Εὐγενῆς Πρότασις! τὰ καυμένα τὰ πτωχά, τὰ ἄφρονά, τὰ δυστυχισμένα θὰ λαμβάνουν, θὰ διαβάσουν καὶ αὐτὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Γρήγορα, γρήγορα νὰ μᾶς εἰπῆτε τὸ σχέδιόν σας!» — Καὶ λαμβάνω γράμματα ἀπ' ἐδῶ, γράμματα ἀπ' ἐκεῖ, γράμματα ἀπὸ παντοῦ. Πόσον συγκινοῦμαι ὅταν βλέπω ὅτι ἔχουν τόσο καλὴ καρδιά τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια μὲ ἀναγινώσκουν, ὅτι εἶνε τόσο εὐσπλαχνα, τόσο ἀγαθοεργά, τόσο πρόθυμα νὰ βοηθήσουν ὅσους ἔχουν ἀνάγκη βοήθειας! Εὐγὴ σας, μικροί μου φίλοι, καὶ μικροί μου φίλοι! σὰς βεβαιῶ, εἰμαι πολύ, πολὺ συγκινημένη ἀπὸ τὰ κρυφὰ σας αἰσθήματα.

Μικροὶ δὲ πρὶν ἀκριβῆ ἀναγνώσουν τὸ Β' τεύχος τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, εἰς τὸ ὅποιον ἐν κορδαίον λέγει: «Ὅποιος κάμνει καλοσύνην δὲν πρέπει νὰ ἀργοπορῇ» δὲν ἠθέλησαν ν' ἀργοπορήσωσι, δὲν ἠθέλησαν οὐδὲ νὰ περιμεῖνωσι τὸ σχέδιόν μας, ἀλλ' ἔδειξαν ἀνυπομονήσιαν νὰ πράξωσι μίαν καλὴν πράξιν καὶ μοῦ ἔστειλαν ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς των καὶ τὴν προσφορὰν των. Καλὰ, καλὰ, εὐαίσητοι ἀνυπόμονοι! σὰς συγχωρῶ τὴν ἀνυπομονήσιαν σας ἀφοῦ πρόκειται περὶ ἐργασίας. Ἐξήπαντες θὰ ἠσθάνεσθε πολλὴν εὐχαρίστησιν ὅταν ἐκλάβετε τὴν προσφορὰν σας μέσα εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας. Ἀλήθεια; ἠσθάνεσθε εὐχαρίστησιν; Ὡ! μαντεύω τί θὰ μοῦ εἰπῆτε: «Καὶ θέλει ἐρώτημα;»

Ἡξεύρετε ὅμως διὰ ποίαν αἰτίαν ἐγὼ εἰμαι περισσώτερον εὐχαριστημένη παρ' ὅσον φαντάζεσθε; Διότι παρατηρῶ ὅτι οἱ μικροὶ μου φίλοι ὄχι μόνον τὴν διάθεσιν νὰ κάμουν τὰ καλὰ ἔχουν, ἀλλ' αἰετοῦρον νὰ τὰ κάμουν καὶ μὲ καλὸν τρόπον. Αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερον εἰς πᾶσαν ἀγαθοεργίαν. Ἄν εἶχα θέσιν θὰ ἐδημοσίεωσα ὅλας τὰς ἐπιστολάς, διὰ νὰ ἰδῆτετε ἂν ἔχω δίκαιον νὰ καυχῶμαι ὅτι

αἱ μικροί μου φίλοι καὶ οἱ μικροὶ μου φίλοι, ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἔχουν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ εὐαίσθητον καρδίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιεύσω ὅλας τὰς ἐπιστολάς, ὅσας μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἔλαβον σχετικὰ πρὸς τὴν «Εὐγενῆ Πρότασιν» ἠξεύρετε, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς μου, πόσος χώρος χρειάζεται; δύο ὀλόκληρα φυλλάδια, δηλαδὴ 32 σελίδες μὲ μικρὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὅπως εἶνε αὐτὰ τὰ ὅποια τώρα διαβάζετε. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ γίνῃ τοῦτο. Καὶ ὅμως εἶνε ὅλας τόσο ὠραῖαι ἐπιστολαὶ ἔχουν τόσο εὐγενεῖς ἰδέας, τόσον τρυφερότητα! Ἄκούσατε μίαν:

«Ἀγαπητὴ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,
Ἡ πρότασις τοῦ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου εἶνε ἀρίστη καὶ ὄχι μόνον τὸ ποσὸν τοῦτο πολλοί, πιστεύω, δύνανται νὰ προσφέρωσιν, ἀλλὰ καὶ περισσώτερον, διότι ἀντὶ νὰ ἐξοδεύωμεν τὰ χρήματά μας εἰς ἄσημα πράγματα, συνάμα καλλίστα νὰ τὰ προσφέρωμεν εἰς τοιαῦτα ἔργα.

Σὲ ἀσπάζομαι ἡ φίλη σου Μικρὰ Μελισσα»

Ἄκούσατε καὶ ἄλλην μίαν:

«Ἀγαπητὴ μας ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ,
Ἄνεγνώσαμεν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τοῦ Φεβρουαρίου τὴν Εὐγενῆ Πρότασιν τοῦ κ. Χρ. Α. Ρηγοπούλου. Ἄ! δὲν ἔχεις ἰδεᾶν πόσον μᾶς συνεκίνησε. Μᾶς ἔκαμε νὰ μουσεύσωμεν τὰ φυλλάδιά σου ἀπὸ δάκρυα λύπης μὲν, διότι δὲν συνελθόμεν πρῶτον ἡμεῖς τὴν ὑψηλὴ καὶ εὐγενῆ ταύτην ἰδεᾶν.— Ἄ! μὴ λησθήσῃς διὰ τοῦτο, μικροί μου φίλοι! εἶνε ἀκόμη πολλὰ μεγάλα ἰδεᾶ εἰς τὸν κόσμον τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν συνέλαβεν ἕως τώρα. ἐπιμνησθήτε λοιπὸν διὰ τὰ γίνεσθαι δεῖται νὰ τὰς συνάβετε σείτε, ὅταν μεγαλώσῃτε— ἔχαρὰς δέ, διότι ἀνελογίστηεν εἶναι, ἂν κατορθωθῇ αὐτό, ὡς ἐλπίζει ὃ κ. Χρ. Α. Ρηγόπουλος, καὶ τὸ ὅποιον καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι θὰ γίνῃ.— Καὶ εἶμαι πιστεύω ὅτι θὰ γίνῃ, ἀραπρητὰ μου παιδιὰ, εἶμαι μάλιστα βεβαία πλέον ὅτι θὰ κατορθωθῇ, ἀφοῦ βλέπω ὅτι οἱ μικροί

μου φίλοι, ἀπὸ τοῦτο ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία τῆς προτάσεως ταύτης, ἔχουσι τόσον εὐγενῆ, μεγάλην καρδίαν.— ὅθ' ἔχομεν καὶ ἄλλους μετόχους τῶν συγκινήσεων, τὰς ὁποίας ἐνίστηε μᾶς προξενεῖς. Μετὰ τῆς ἐπιστολῆς μας λοιπὸν ἀντὶ 20 λεπτῶν θὰ λάβῃτε 1 φράγκον, καὶ πιστεύομεν ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι θὰ δώσωσι καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ Εὐγενῆς Πρότασις τοῦ κ. Ρηγοπούλου.

Οἱ ἀραπρητῆς σε φίλοι σου
Ἐρωδιὸς ὃ Σποδοειδῆς καὶ Ἄρτεμις Ποατιέρ

Ὁ δὲ Χρυσοστεφάνος Ἀπόλλων ὃ ὅποιος, ὅπως εἶπε, δὲν με παρακαλεῖ καὶ αὐτὸς νὰ δημοσιεύω γρήγορα ἐν τρυφῇ τῆς συνάψεως τῶν χρημάτων καὶ πιστεύει ὅτι ὅλοι οἱ μικροί μου φίλοι θὰ εἶνε προθυμοτάτοι νὰ δίδουν τόσα ὀλίγα λεπτὰ κάθε χρόνο καὶ νὰ γέροντον τόσο χαρὰν εἰς τὰ καυμένα τὰ πτωχὰ παιδιὰ, ποῦ ἔσταν βλέπουσι ὅτι ἄλλα παιδιὰ πέρνοον τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, κλαίουν ἀπὸ τὴν λύπην τους.— ἀφοῦ λοιπὸν λέγει αὐτὸ ὃ Χρυσοστεφάνος Ἀπόλλων, προσθέτει εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του: «Εὐγὼ δίδω τὴν «Διαπλάσιν» εἰς δύο πτωχὰ παιδάκια καὶ τὴν διαβάθην καὶ μοῦ τὴν ἐπιστρέφουν καὶ εἶνε τόσο εὐτυχῆ!—Εὐγὴ! φίλε μου, ὠραία! λαμπρά! Φαντασθῆτε ὅμως πόσον ὠραϊότερα θὰ εἶνε ἔσταν θὰ τὴν ἔχουν ἰδικὴν τὸν τὴν «Διαπλάσιν» καὶ τὰ πτωχὰ παιδιὰ, ἔσταν θὰ σέλλεται καὶ εἰς αὐτὰ κατὰ μῆνα τὸ φύλλον, ὅπως σέλλεται καὶ εἰς σὰς. Εἰς πόσα ὅμως πτωχὰ παιδιὰ θὰ σέλλεται ἡ «Διαπλάσις»; εἰς ὄλιγα; εἰς πολλὰ; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σὰς πάλιν, ἀπὸ τὴν προθυμίαν σας καὶ τὴν εὐσπλαγγίαν σας, μικροί μου φίλοι.

Ἡ Λάικα μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὠραίων περὶ τῆς εὐγενεῖς προτάσεως μοῦ ἀναγγέλει καὶ τὸ ἔξης: «Ὅτι ὃ Μιμήης Μ. ἀπεφάσισε νὰ μὴ λαμβάνῃ ἄχαρι τὸ βράδν εἰς τὸ τοῖά του, τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ πολὺ γλυκῶ, καὶ οὕτω θὰ κερδίῃ 10 λεπτὰ τὴν ἑβδομάδα (τὰ ὅποια θὰ τῷ δίδῃ ἡ μαμά του, ἐννοεῖται) καὶ θὰ τὰ διαθέτῃ ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν.— Αὐτὴ εἶνε πολὺ μεγάλη θυσία καὶ εἰμαι περιεργῆ νὰ μάθω, ἂν θὰ κατορθώσῃ ὃ Μιμήης νὰ πίνῃ χωρὶς ἄχαρι, τὸ τοῖά του.

Λοιπὸν! Εἰς τὸ προσεχές τεύχος ἐλπίζω νὰ δυνθῶ νὰ σὰς εἰπῶ τὸ σχέδιόν μου ἐπὶ τῆς προτάσεως τοῦ κ. Ρηγοπούλου. Παρακαλῶ ὅμως, ὅσοι μοῖ ἔστειλαν ἕως τότε τὴν προσφορὰν των ὑπὲρ τῶν ἀπόρων ἐπιμελῶν μαθητῶν νὰ μοῖ ἀναγγέλουσι γρήγορα ἐντὸς τῶν ψευδώνυμν των ἢ τὸ ἀληθές ὄνομα θέλουσι νὰ δημοσιεύωσι, διότι, ὡς θὰ ἴδῃτε εἰς τὸ σχέδιόν μου θὰ δημοσιεύω κατὰ μῆνα κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν προσφερόντων ὡς καὶ τῆς ποσότητος ἢν ἕκαστος θὰ προσφέρῃ ὑπὲρ τοῦ εὐγενεοῦς τούτου σκοποῦ.

Αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις σας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύωσιν ὅλαι, ἀγαπητοί μου ἀντιπρόσωποι τῶν ἐν Δοσρῶ φίλων μου, αἱ καλλίτεροι μόνον δημοσιεύονται σήμερον. Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὴν τὴν τὴν ἀγάπην σας.

Πολύ, πολὺ ἀξιαγάπητος εἶνε ἡ Ὀρτεσία! ἂς μοῦ γράφῃ λοιπὸν συχνὰ ἀφοῦ τόσο ἐχάριστος! καὶ τὸν παπᾶν τῆς τῆς τῆς νὰ λύῃ «πνευματικὰς ἀσκήσεις» καὶ τὸν παπᾶν τῆς τῆς τῆς νὰ λύῃ «πνευματικὰς ἀσκήσεις». Ἡξεύρουσι οἱ παπᾶν τῆς τῆς τῆς νὰ λύῃ «πνευματικὰς ἀσκήσεις» τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συντελοῦν πολλὸ εἰς τὸ νὰ ἐξύψουν ἐν τοῦ τῶν μικρῶν τῆς φίλων καὶ δι' αὐτὸ εὐχαριστοῦσθαι ἔσταν βλέπουσι τὰ παιδιὰ τους νὰ καταγινοῦνται εἰς τὸ νὰ τὰς λύουσι.

Ἐπὶ εἰς τὸν Βαλκαντινον, Ζεφύρειος Ἀδρα, νὰ ἐκλέγῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔχομεν ἤδη ἕνα Μικρὸν Διαβολάκον, πολὺ ἀξιαγάπητον. Ἐπιμένω εἰς τὴν ἰδεᾶν μου, Λάικα, ὅτι τὸ ψευδώνυ-

μόν σου δὲν σοῦ ταιριάζει, ἐγὼ ἀπὸ τὴν χάριν, ἀπὸ τὴν σπινθηροβόλον εὐφρίαν τῶν ἐπιστολῶν σου ἐσχημάτισα τὴν ἰδεᾶν ὅτι δὲν ἔκρεπε νὰ κρυφθῆς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς βρυχωμένης λαϊκῆς, ἀλλ' ὅπισθεν κανενὸς πνευνοῦ τῶ ὅποιον κελαδεῖ, θέλγει, εἶνε εὐφρῆς πολὺ, καὶ ζωηρὸν αἱ ἐπιστολαὶ σου ἔχουν ὅλα αὐτὰ τὰ πρόσοντα καὶ ἐπεθύμωτα, νὰ μοῖ ἔγραφεσ συνχρότερα, εἰ δυνατὸν καθ' ἑβδομάδα, μολοῦντι ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ σοῖ ἀπαντῶ εἰμὴ ἄπαξ τοῦ μηνὸς καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις, διότι πρέπει νὰ ἀπαντήσω εἰς τόσοσ ἄλλους φίλους μου, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων μοῖ ἔστειλαν καὶ τὴν φωτογραφίαν των, ἐνῶ σὺ δὲν μοῦ τὴν ἔστειλες ἀκόμη. Νὰ τὴν περιμένω;

Καλὲ τί βία εἶνε αὐτὴ, Τσαρτσάμει; τόσον πολὺ μελετᾷς ὥστε δὲν εὐρίσκεαι καιρὸν νὰ μοῖ γράψῃς ὀλίγας λέξεις; Καλὰ, μ' ἀρέσει πολὺ ἡ ἐπιμελεία σου, ἀλλὰ θέλω καὶ νὰ μοῖ γράψῃς, καὶ ἂν τὸ κατορθώσῃς δίχως νὰ παραμελῇς τὰ μαθήματά σου, τότε θὰ εἶσαι ἀληθινὰ ἐπιμελής.

Πρέπει νὰ ἔχῃς ὕσμονήν. Κοσκιοπούλια! βλέπεις ὅτι σήμερον δημοσιεύεται ἕνας συλλαβόγυμνος σου. Τώρα στείλέ μου ἄλλας πνευματικὰς ἀσκήσεις.

Τί εἶχε γίνῃ τὸ Ἰλλετρικὸν Φῶς καὶ δὲν μᾶς ἐφώτιζε τόσο καιρὸν;

Τὸ ψευδώνυμόν σου νὰ τὸ ἐκλέγῃς μόνος σου, Θεολόγε Γενθίουνα! μόνον των τὸ ἐτέλεξαν καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου. Κόσταζε νὰ εἶνε ὠραῖον.

Ἐχεις δίκαιον, Ἄρθος τῶν Δειμόνων, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβίζωμεν τὰ παιδιὰ μὲ ἀράπηδες καὶ μπαμπούλιδες! ἀλλ' ὃ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ, ὃ ὅποιος ἐφεβέρησε τὸ παιδί του μὲ τὸν Ἀράπην εἰς τὸ «Παιδικὸν πνεῦμα» ποῦ ἔστειλεν ὃ Γέρον Κηπουρός, ἤξευρεν ὅτι ὃ υἱὸς του δὲν ἐπίστευεν εἰς αὐτὰς τὰς ἀνοησίας καὶ δὲν τὰς ἐφοβείτο καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπείραζε. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν τοῦ παιδιοῦ.

Εἰ λοιπὸν ὃ πρόν ἀντιπρόσωπος τῆς πρώην «Νεαρῆς Ἡλικίας» δὲν θὰ ἐκλέγῃ ψευδώνυμον; Πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἡμιλῆι μὲ περισσώτερον ἔλευθερίαν. Δὲν νομίζετε ὅτι ἔχει δίκαιον, μικροί μου φίλοι;

Ἦσα καὶ ἄλλοτε ὅτι ἐκτὸς τῶν «πνευματικῶν ἀσκήσεων» καὶ τοῦ «παιδικῦ πνεύματος» μόνον ἐκείνα τὰ διηγήματα τῶν μικρῶν μου φίλων δημοσιεύω, τὰ ὅποια βραβεύονται εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς ἐπομένως ὅσοι μοῖ ἔστειλαν ἄλλα διηγήματα ἂς μάθουν διὰ τελευταίαν φορὰν ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὰ δημοσιεύω. Ἀλλοίμονον ἂν, ἀντὶ νὰ γράφουν τόσο ὠραῖα πράγματα οἱ συντάκται μου, τὰ ὅποια εἰς ἄλλους ἀρέσουν τόσον πολὺ, ἔδημοσιεύα τὰ ἄετχνα γυμνάσματα τῶν μικρῶν μου φίλων! θὰ ἦμην τότε ἄνοστος ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ καὶ δὲν θὰ ἦρετα οὐδ' εἰς αὐτοὺς τῶν ὁπίων τὰ διηγήματα θὰ ἔδημοσιεύα! θέλετε λοιπὸν νὰ συμβῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Ὅστε ἐγὼ δὲν θέλω καὶ εἰ' αὐτὸ δὲν τὰ δημοσιεύω.

Ὁραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου, Μεγάλη Βρετανία, θέλω νὰ μοῖ γράψῃς συχνὰ.

Καὶ σήμερον δὲν ἔχω θέσιν νὰ διαβιβάσω τοὺς ἀσπασμοὺς σας καὶ τὰς προσήσεις σας καὶ τὰς ἐρωτήσεις σας μικροί μου φίλοι. Ἄλλοτε λοιπὸν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀσπάζεται τὴν Μικρὴν Χρυσολίδα, Περισσώτερον τῶν Ἀελιδονίων Νήσων, Ἐργατικὴν Μελισσαν, Μικρὸν Κινέρον Κιρ-Κάρ, Φαντὴν Κυθωριώτου, Χρυσοκέρατον Ἐλαγον, Μικρὸν Σεικιῶν, Φιλόπατριν Ἐλίθηρα, Ἠ. Ζάλληρ, Μικρὸν Πεταλούδαν, Φρίξον, Τριάδα Κωνσταντινουπόλεως, Στυμφαλίδα Ὀρθη, Πρωτοπείρου Μελισσαν, Ἀγγελοκὴν Σαμοῆλην, Κιρ-Φῶ, Τουρκαγῶρον, Κατίαν Καδέρι, Σ. Κατουγιάννην, Δημητρίον Σαουσοπούλου, Ἰωάννην Γκαλοῦρον, Δροσόβλον Ἀδραν, Φιλογεράν Ἀκίτια, κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

20. Φωνηεντόλιπον. γ' π' — π' ν' ς' — ς' ς' — ν' θ' π' ς' — ν' ν' — ξ' ρ' ς' ς' — Πρ' τ' μ' — μ' ν' ν' — τ' ς' — π' χ' ς' — λλ' — ν' ρ' ς' ς' — κ' — φρ' ν' μ' ς' — π' ρ' — κ' ν' ς' — τ' ν' ς' — χ' ν' — τ' ν' — δ' ξ' ν' — ν' — ρ' θ' μ' ς' — μ' τ' ξ' — τ' ν' — πρ' γ' ν' ν' — τ' ν' — πρ' γ' κ' π' ς' — — β' α' λ' ς'.

Ἐστιάη υπό Καρόλου ΙΒ' τοῦ Σουηδοῦ.

30. Ἑλλησποδύμφρονον. δ' ς' ς' — δ' ε' — α' δ' — δ' — δ' α' οὐ' — ε' ε' — α — ε' ε' — α' α' ε' ς' ο' — δ' — οὐ' — δ' οὐ'.

Ἐστιάη υπό τῆς Ποικιλανθίδος.

31. Συλλαθογράφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον μου εἶνε νῆσος καὶ τὸ σύνολόν μου πάλιν νῆσος.

Ἐστιάη υπό τῆς Θεοκοπούλας.

32. Συλλαθογράφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύμφρονον, τὸ δευτέρον μου ἀριθμός, τὸ σύνολόν μου νόμισμα.

Ἐστιάη υπό Μιχ. Χ. Μπρίτην.

33. Συλλαθογράφος. Τὸ πρῶτόν μου γράμμα, ἐπίσης καὶ τὸ δευτέρον μου, τὸ τρίτον μου πολλοὶ ἄνδρες τὸ φέρον ἐπὶ τοῦ προσώπου, τὸ σύνολόν μου εἶνε ὄνομα θυγατρὸς ἀρχαίου βασιλέως.

Ἐστιάη υπό τῆς Μαρίας Σκιάρη.

34. Συλλαθογράφος.

Μαῦρον εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Τὸ δευτέρον μου γράμμα,
Ἡς τὰ γραφεῖα ζήτησε
Νὰ μ' εὔρης ἐν τῷ ἄμα

Ἐστιάη υπό τῆς Κίρης.

35. Συλλαθογράφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε ἀντονωμία, ἐπίρρημα τὸ δευτέρον μου, καὶ νῆσος τὸ σύνολόν μου.

Ἐστιάη υπό τῆς Τεφογιερῆς Ἀρτίμδος.

36. Συλλαθογράφος. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος, τὸ δευτέρον μου βιάζεται, τὸ σύνολόν μου εἶνε ἔθνος τῆς Ἀσίας.

Ἐστιάη υπό τοῦ Αἰδουρίδου τῆς Κρήτης.

37. Λεξιγράφος.

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης,
Κράτος μέγα θ' ἀποντηγής
Ἄν ἡ κεφαλὴ μου λειψῇ
Ἄλλο κράτος θά προκόψῃ.

Ἐστιάη υπό Παντιλῆ καὶ Βακτωρίας Γ. Ζέλλν.

38. Λεξιγράφος.

Ἐἶμαι μισητός εἰς πάντας, νέους τε καὶ γέροντας,
Ἡς πηγά καὶ ἄρπετα α' εἰς αὐτοὺς τοὺς λέοντας.
Πρὸ τῆς κεφαλῆς μου ἄλλα ἐάν ἔσχη, μ' ἀγαπῶσι,
Ἄλλα μόνον αἱ ψυχαὶ κ' ὁ θεὸς μὲ ἀποκτώσι.

Ἐστιάη υπό Δ. Εὐσταθιάδου.

39. Λεξιγράφος.

Ὅπου σταθῶ μὲ πτώματα τὸ ἔθος σκεπάζω,
Ἄν λειψῶσι τὰ ἄκρα μου λύτης φωνῆν ἐκπράζω.

Ἐστιάη υπό τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος Βοναπάρτου.

40. Αἶνιγμα.

Βασιλέας δὲν εἶνε
Κορῶνα φορεῖ
Ἐρολόγι δὲν ἔχει
Τὰς ὥρας μετρεῖ.

Ἐστιάη υπό τοῦ Μικροῦ Κινζου Χίν-Χάν.

41. Αἶνιγμα. Ποῖον εἶνε ἕκαστο τὸ πρῶμα τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι τὸ τρώγουν καὶ εἰς τὸ τραπέζι δὲν τὸ βάζουν;

Ἐστιάη υπό τῆς Μικρῆς Χρυσάλλου.

42. Αἶνιγμα. Τί πρῶγμα εἶνε ἕκαστο τὸ ὁποῖον τόση περιστατότερην ὄρεξιν αἰσθάνεται, ὅση περιστατότερην τροφήν τῷ δίδει, καὶ εἰ δὲ ἡ ὄρεξις του ἀντὶ τῆς ὕδατος;

Ἐστιάη υπό τῆς Βερωνίτης.

43. Λογοπαίγνιον. Τίς δυσχυρίζεται ὅτι εἶνε δένδρον ἐνθ' εἶνε χωρίον;

Ἐστιάη υπό τῆς Μικρῆς Περιστερῆς.

44. Λογοπαίγνιον. Ποῖα πόλις δὲν εἶνε παλαιά;

Ἐστιάη υπό Σ. Κ. Παπακωνσταντοῦ.

45. Λογοπαίγνιον. Ποῖον θαλασσινὸν μᾶς ἀναγκάζει νὰ τρώγομεν;

Ἐστιάη υπό τῆς Αἰροσκόπου Ἀδρας.

46. Λογοπαίγνιον. Ποῖα πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶνε πολὺ ἀλατισμένη.

Ἐστιάη υπό Γ. Α. Πακαζίου.

47. Λογοπαίγνιον. Ὅταν κς πίπτει ἐκ τοῦ παραθύρου καρὲ τίνα πίπτει;

Ἐστιάη υπό τῆς Τοδοχόρου Νηλίας.

48. Ἀπροσδόκητον. Ποῖον φέρι ἔχει τὰ μικρότερα μᾶτια.

Ἐστιάη υπό τοῦ Θόματος τοῦ Ἀραβῆ.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν

49. Charade.

Petite pièce en cuivre est mon premier.
Dans pa, pe, pi, po, pu, se trouve mon dernier,
On mange à diner mon entier.

ΛΥΣΕΙΣ

15. Ἐχε γενναῖον χαρακτήρα· αἱ δυσκολίαι δὲν πρέπει νὰ σὲ ἀπελπίζουσι μετὰ τὸ θάρρος, μετὰ τὴν ὑπομονήν, μετὰ τὴν σταθερὰν θέλησιν εὐμπαρεῖς νὰ νικήσῃς· εὖδα τὰ ἐμπόδια, ὅταν ὁ σκοπὸς σου εἶνε νὰ φανῇς ὀφελίμως εἰς τὴν κοινωνίαν. — 16. Ἀραζόρξες. — 17. Βύθμος. — 18. Νῶτα-ῶτα. — 19. Φῶς-ῶς. — 20. Θρήνος-ῤήνος. — 21. Ἡ Ἄμα, (πρωτεύουσα τῆς Περούβιας). — 22. Πολλὰ πράγματα πικρῶν χωρὶς νὰ ἔχουν γέρας π. χ. τὸ φαγητόν, ἡ βάλκασσα, ὁ πόνος καὶ τὸσα ἄλλα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ τεμπελιά, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρέπει πολὺ νὰ φυλάσθῃ μὴ σὲ πιάσῃ. — 23. Ἡ Καλιὰ-πολις (Καλλιπολίς). — 24. Διότι εἶνε μὲ γάλα. — 25. Διότι δὲν δέρεται μόνος του. — 26. Πατέ. — 27. Ἐσπερίδος (εἰς περί νος). — 28. Bulle de savon.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝ.

Ἀδελφὰς 4. — Ἀετιδὸς τῶν Μελισσῶν Ἀθῶν 7. — Ἀέθων τοῦ Βασίου 10. — Ἀλεξ Βαλεντίνης 8 καὶ 3. — Ἀμυγνέουλος Μάρκος 8. — Ἀνδρέας 8. — Ἀνιστ 4. — Ἀφῶς τῶν Λερμών 9. — Ἀραβίδης Ἴταος 9. — Ἀσπέρως Ὀθωνός 10. — Ἀρκαδικὸς Αἰών 7. — Βεντούρη Εὐδοκία 7. — Βεντούρης Π. 4. — Βεροξὶ Σωτήριος Ἰανσῆ 7 καὶ 8. — Βέρρα Μαρία καὶ Ἀρμόδιος 5. — Βουραβίος Κ. Χ. 5. — Βασκοπέδου 10. — Γενιθονίκας Θεολόγος 6. 1. — Γουναρὸς Χρ. Α. 8 καὶ 7. — Ἄαρη τοῦ Ὀλίμπου 8. — Λογιγῆ 6. — Δροσάδλος Ἄδρα 11. — Ἐβινουλόης 6. — Ἐργατικὴ Μήλισσα 7. — Ζεφῶριος Ἄδρα 18 καὶ 10. — Ζωῆς Δεανδῶς Χ. 9. — Ἡλεκτριδὸν Φῆς 7. — Θαλασσία Ἄμμος 8. — Ἰουλιὰ Κέισαρ 7. — Καγκάδη Ἰούλινα 8. — Καδὲρ Κανινα 5. — Κάρολος ΙΒ' ὁ Σουηδὸς 10. — Κίρη 9. — Κομῶ Ἀγγελικὴ Γ. 7. — Κοσμοπολίτης 6. — Κριεῖξ Ἄντ. Ε. 5. — Κυδωνιώτου Φανή 7. — Λαγομῶς Πίκος 6. — Λάικα 6. — Νάτορον Πιρὸν 9. — Μαγάλη Βρετανία 5. — Μίγως Ναυαλῶν Βοναπάρτης 10. — Μελισσοῦ Ἀδάρας 4. — Μικρὰ Μήλισσα 6. — Μπῦλλου Ἀλέξ. καὶ Χαριτάνα 1. — Μικρὰ Περιστερὰ 7 καὶ 6. — Μικρὰ Πεταλοῦδα 9 καὶ 6. — Μικρὰ Χρυσάλλη 1. — Μικρὸς Διαβολόκος 10. — Μικρὸς Κινζὸς Χίν Χάν 11. — Μικρὸς Μάντις 10. — Μπαρζικα Φιερτζήκος 1. — Νεοιδιῆτης 9. — Νικολοπούλου Ἐλένη 1. — Ολιγομῶντες 6. 1. — Ὀρτινιστ 5. — Παπακωνσταντοῦ Κ. Π. 7. — Περιστὰ τῶν Χειθρονίων Νήσων 8. — Πολίτης Ἀδ. Ἐκ. 6. — Πρωτεύουσα Μήλισσα 9. — Ροδόδιου-Κουλοῦ Ἦος 8. — Ροδόχρους Μήλια 9. — Σερφεῖς Ἀγγλικὴ 7. — Σελανῶν Φῆς 8. — Σκόλια Φόρνια 8. — Σπασάρα Ο. . . 7. — Σούρη Ἐλένη 3. — Σουρφαλὶς Ὀρεγ 7. — Στυνοβάτης 4. — Σωάννα 5. — Τζαζή Μαρία 5. — Τουρκομῶν 7. — Τριὰς Κωνσταντινουπόλεως 3 καὶ 6. — Τσαντζιάνη 2. — Τουρκοῦλη Σ. Θεοδ. Νικ. καὶ Petr. 8. — Φιλοφῶρ Ἄντις 6. — Φρίδες 9 καὶ 7. — Χατζηδμητρίου Κων. Χ. 4. — Χρυσάλλος Ἐλενας 8. — Χρυσοστέφανος Ἀπόλλων 6. — [Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὡς αἱ λύσεις ἐλήφθ' ἄσαν μετὰ τὴν 20ῃν Μαρτίου θὰ εἰδῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος.]